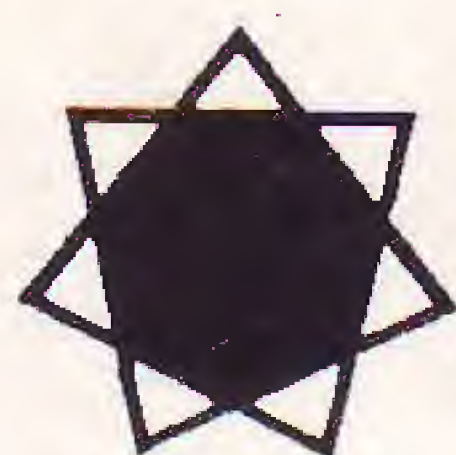

ILEANA MĂLĂNCIOIU

POEZII

editura
VITRUVIU

ILEANA MĂLĂNCIOIU s-a născut la 23 ianuarie 1940, în comuna Godeni, județul Argeș. Este licențiată în filosofie a Universității București, promoția 1968.

- A debutat în 1965 în revista „Luceafărul”. În 1975 și-a luat doctoratul cu o teză despre tragic.
- A fost redactor la Televiziunea Română, la revista „Argeș”, la studioul „Animafilm” și la revista „Viața Românească”. După 1989 a fost redactor-șef adjunct la „Viața Românească” și redactor-șef la editura „Litera”.
- CĂRȚI DE POEZIE: *Păsărea tăiată*, 1967; *Către Ieronim*, 1970 (Premiul revistei „Argeș”); *Inima reginei*, 1971; *Crini pentru domnișoara mireasă*, 1973 (Premiul Academiei); *Ardere de tot*, 1976; *Peste zona interzisă*, 1979 (Premiul Uniunii Scriitorilor); *Sora mea de dincolo*, 1980; *Linia vieții*, 1982 (Premiul Asociației Scriitorilor din București); *Urcarea muntelui*, 1985 (Premiul Uniunii Scriitorilor).
- ANTOLOGII: *Poezii*, 1973; *Cele mai frumoase poezii*, 1980; *Ardere de tot*, 1992 (în seria „Poeți români contemporani”).
- REEDITĂRI: *Sora mea de dincolo*, 1992 (Premiul „Urmașii Văcăreștilor” pentru cea mai frumoasă carte de poezie); *Urcarea muntelui*, 1992 (ediție revăzută și adăugită).

COLECȚIA DE POEZIE ROMÂNEASCĂ
ÎNGRIJITĂ DE MIRCEA CIOBANU

director Mircea Ciobanu

coperta Ileana Procheș • consilier editorial
Ioana Călina Marcu • redactor Maria Graciov

© Editura Vitruviu
ISBN 973-97343-7-5

ILEANA MĂLĂNCIOIU

POEZII

Editura Vitruviu
București
1996

Să mi se ia pentru o vreme timpul,
Să rămân suflet n'atît,
Să plîng cum plîng sufletele nîpune
Cînd li se face urît.

Să mi se lase amintirea că am fost
Timp n' suflet odată,
Să mi se lase chinul vinei mele
Şi dreptul de-a fi judecat.

Să-mot în marea Lui cea mare
Şi să mă-nfricoşez înotul,
Dui cînd mi e uol să fi n' tu alături
Şi-apoi să evad cînd ei pierit eu totul.

Să-mi iei fie clar cuvîntul Lui,
Să-mere să-l aflu n' să mă-nspăimînt
Să mi se lase toată în doli ale
Pe care am avut-o pe pînă.

DRUM

Mă-ndrept pe drumu-ntunecat anume
Să nu-mi văd boii tineri şchiopătînd;
Le-au intrat potcoavele-n copite
Şi se tem s-atingă de pămînt.

Din cînd în cînd îmi îngenunche-n jug
Şi fiindcă n-am tărie să-i îndemn
Se uită blînzi şi se ridică singuri
Şi pleacă amîndoi ca la un semn.

Şi doar la miezul nopţii îi opresc,
Dejug pentru o vreme şi rămîn,
Lătrată de toţi cîinii mahalalei,
La poarta potcovarului bătrîn.

Le iau pe rînd picioarele în braţe
Şi îi apăs cu palma pe copite
Să ştiu pe care parte-au şchiopătat
Şi să le-acopăr oasele tocite.

Bătrînul trece cuiele prin foc,
Le potriveşte bine şi le bate
Şi cînd se strîmbă şi ajung în carne
Le scoate înapoi însîngerate.

Apoi le-ndreaptă și le bate iar,
Mă-ntreabă unde merg și cine sînt
Și ca să știe de-am să pot ajunge
Îi pune să se sprijine-n pămînt.

M-ajută să-i înjug și să-i pornesc,
La început încet și șchiopătînd
Și cîinii ne mai latră o vreme și ne lasă
Și rănila se vindecă mergînd.

STURIONII

Urcă sturionii la izvoare...
Ce limpede e apa care-i petrece,
Și cum le cresc înotătoarele în ea
Pînă se face riul vîlcea!
Și cum cresc mai departe înotătoarele
Pînă le sprijină-n maluri să oprească izvoarele!

Trec sturionii de izvoare...
Intră în piatra seacă de după ape
Și piatra crește,
De parcă muntele ar respira
Adînc prin branhiile unui pește.

Vin ploile prin stîncile roase,
Ca printr-un puternic schelet,
Și se vede din depărtare
Cum își desfac ei trupul dinadins
Să li se scurgă icrele în mare.

Nu vă-ngroziți cînd pietrele trosnesc
Și dacă vi se rup de sub picioare,
Ca oasele de pește călcate din greșeală,
Să știți că vă aflați lîngă izvoare.

Beți apele acestea cu icre cu tot,
Să simțiți cum vă urcă sturionii prin trup —
E un loc unde sângele nu-i mai încape —
Cînd le-or țîșni înotătoarele prin voi
Vă veți putea împotrivi oricăror ape.

ÎNTOARCERE

Caut făina răspîdită-anume
Să-mi știe dorul drumul înapoi,
Mi-a pocnit sub ploaie felinarul
Și mă luminează iarăși piatra
Scăpărată în copitele de boi.
Scîrțîitul roților încurcă
Barba tatei sprijinită-n piept,
Juncii aplecați sub greutate
Se împleticesc pe drumul drept.
Fulgerul a înroșit restul
Și le arde blana de la gît,
Biciul s-a-nnodat în crucea nopții,
Dar ei fug de drag și de urît.
Tunetul îmi zguduie căruța,
Porumbelul priponit se zbate
Și rupîndu-și sfoara-nsîngerată
Zboară iar cu coviltiru-n spate.
Parc-am luat neliniștea din Vlașca
Pentr-un coș de mere burdușite
S-o ascund în casa părintească
Și de zece ani cîți sînt de-atunci
Umblă șesul să mă urmărească.

RUGĂȚI

Mă rog de tine, băiat curajos,
Încercat pe zidul morții în bilciul copilăriei,
Nu umbla să mă smulgi de la zmeul cu șapte capete,
Ca să câștigi o parte-a-mpărăției.

Eu am venit de bună voie aici,
Am șters vatra-mpăienjenită,
Am frământat de două ori pământul
Și am umplut cuptoarele cu pită.

Apoi am rupt-o țărănește pe ștergar
Să iasă aburi calzi și i-a simțit din depărtări
Și-n locul buzduganului vuia ca uraganul
Mirosul tras pe cele paispe nări.

Îl așteptam să aflu gustul pîinii
Și numai după bătaia inimii am înțeles că e bună,
Că pînă la piept era îngropat în pământ
Și de la umeri în lună.

O, toate fetele acelea din poveste
Care de teamă v-au urmat mereu,
Cînd e atît de simplu și de omenește
Să-ncerci o dată să iubești un zmeu!

LA MOARĂ

Stăm la rînd la moara dintre munți,
Unii sus pe boabe, alții pe proțap,
Și din cînd în cînd ne schimbăm locul
Să nu amortim cu noaptea-n cap.

Mulți sîntem cîți saci avem în sănii,
Am trecut prin miezul nopții plaiul,
Fiecare după sacul lui,
Să nu-i schimbe cineva mălaiul.

Roata morii stă întepenită,
Rîul înghețat trosnește-n vînt,
Boii i-am legat de stîlpii porții
Și aștept să-i scoată din pămînt.

Gerul se asprește și le-ngheață botul,
Întunericul e neclintit,
Parcă-a mers și timpul după roata morii
Și la miezul nopții s-a oprit.

Mă agăț de spițele-nghețate
Să pornească roata, să se facă zi,
Și se subțiază și mă tem că lemnul
Măcinat de ape va pieri.

PASĂREA TĂIATĂ

M-au ascuns bătrînii, după obicei,
Să nu uit de frica pasării tăiate
Și ascult prin ușa încuiată
Cum se tăvăleşte și se zbate.

Strîmb zăvorul șubrezit de vreme
Ca să uit ce-am auzit, să scap
De această zbatere în care
Trupul mai aleargă după cap.

Și tresar cînd ochii, împietrind de groază,
I se-ntorc pe dos ca să albească
Și pîrînd că-s boabe de porumb
Alte păsări vin să-i ciugulească.

Iau c-o mîna capul, cu cealaltă restul
Și le schimb cînd mi se pare greu
Pînă nu sînt moarte, să mai stea legate
Cel puțin așa, prin trupul meu.

Însă capul moare mai devreme,
Ca și cum n-a fost tăiată bine,
Și să nu se zbată trupul singur
Stau să treacă moartea-n el prin mine.

PRO MĂRTURISIREA

Nu-mi amintesc decît că am intrat într-o pădure,
Iar o zeiță tînă aduna zilele de la noi
Și ne-nsemna pe-un copac după lumina din ochi
Ca la plecare să ni le dea înapoi.

Și n-am aflat dacă zeița a fost de vină
Sau copacul a ars de lumină,
Dar știu că semnele ni s-au amestecat
Și-am luat șapte zile din viața unui bărbat.

Și fiindcă mă temeam de mînia zeiței
M-am furișat într-una dintre ele
Să văd dacă omul acela umblă cu viața-ntreruptă
Ori și-a pus în loc zilele mele.

Mărturisesc că l-am văzut trăind
Și că zeița însăși a fost o clipă fericită
Că după-acest amestec de semne și de vieți
Știa că va scăpa nepedepsită.

Apoi ne-a-nconjurat îndurerată,
De parcă se temea că nu vom reuși
Să intrăm înapoi în viețile noastre
Și după șapte zile vom muri.

AU SĂ RĂMÎNĂ PLOPII

Nu mă cunosc decît atunci cînd plîng
Ştergîndu-mi lacrimile pe furiş
Şi încercînd cu greu să te ascult,
De parcă-mi şade inima pieziş
De teamă că mă-ndepărtez prea mult.

Sîntem ca malurile unui rîu
Pe care apa veşnic le desparte
Şi le uneşte strîns fără să vrea,
Copiii dau cu pietre din fiecare parte
Şi pietrele alunecă în ea.

Cînd va seca izvorul va fi un prund întins
Cu păsări ce se scaldă în nisip
Şi se izbesc în lespezile calde,
Ne vom schimba la suflet şi la chip
Şi ne vom depărta ca să se scalde.

Din tot ce-a fost au să rămîină plopîi
Pe marginile drumului pustiu,
Cu frunza care tremură-aşteptînd
Fără să ştie că e prea tîrziu,
Fără să ştie ce şi pînă cînd.

CIOICA

De două nopţi aud cîntînd cioica
Şi-aş vrea să dau cu piatra-n ea să fugă,
Dar am aflat că pasărea e sfîntă
Şi nu se poate alunga cu pietre
Şi nu se ştie pentru cine cîntă.

Din cînd în cînd se duce şi se-ntoarce
Din alte locuri de pe valea noastră
Şi-aş vrea să ştiu ce s-a-nîmplat cu ea,
Dar zboară în tăcere şi n-aud
Decît cînd vine iar pe casa mea.

Aprind lumina să mă ştie trează
Şi mă prefac un timp că n-o aud
Şi se preface-o vreme că mă lasă,
Dar ea a fost făcută ca să cînte
De cîte ori coboară pe vreo casă.

Nainte de-a se face zi adorm,
Visînd păduri şi drumuri neumblate
Şi-o ceaţă albă care mă desparte
De-aceste locuri unde vreau s-ajung
Şi pasărea îmi cîntă mai departe.

CÎNTECUL CUCULUI

Se strigă cucul singur a nu știu cîta oară
Și își răspunde singur strigîndu-se mereu
Și strigătul izbește în el fără să vrea
Și îl îngîn să creadă că nu mai este singur,
Ci are cuibul lui în casa mea.

O vreme mă ascultă și-aș vrea să se oprească
Lîngă fereastra mea cu drugi de fier,
Dar strigă de răsună-ntreaga vale
Și îngînarea mea nu i se pare
Decît ecou al strigătelor sale.

Deschid fereastra să m-aud mai bine
Că nu sînt glasul lui izbit de stînci,
Dar fuge și se-ascunde în grădină
Căci fără să mă știe cine sînt
Îl sperie strigarea mea străină.

Apoi îmi trag perdeaua dinspre el
Și-l las o vreme să se liniștească
Și îl aud cum vine iar în zbor
Și cum începe să se strige singur
Mai uniform și mai stăruitor.

NAȘTEREA CERBULUI

Stau la marginea pădurii și ascult gemînd cerboaica,
Naște pentru prima oară și nu știe ce se-ntîmplă
Cînd ceva din ea încearcă pîntecul să i-l sfișie
Ca un pui ce are coarne din picioare pînă-n tîmplă.

Și-a lipit de pietre burta și-și lungește gîtu-n iarbă
Și pe bot îi pică lacrimi și se simte gustul sării
Și mi-e frică să m-apropii să nu vrea să se ridice
Chiar în vremea cînd durerea îi arde șira spinării.

Dar ea parcă mă aude și mă cată cu privirea
Și-i pun mîna peste pîntec cum aș ține-o de mijloc
Și aș vrea să cred că unde se simțise sfișiată
Carnea fragedă se strînge și se vindecă pe loc.

Însă geamătul se-aude mai de-aproape și mai surd
Și nici liniștea de-afară cu această mîngîiere
Nu poate să-i stingă focul care vine dinăuntru
Și nu poate să-i dea ciutei naștere fără durere.

Și rămîn la capul său și mă uit cum și-l apleacă
Și e noapte și mi-e frică și aștept ca să dispară
Geamătul care se-aude pe cînd cerbul care vine
Printre rănile făcute scoate coarnele afară.

Boul jupuit atîrnă cu picioarele în sus,
 Pielea nu mai învelește carnea lui cea muritoare,
 O lumină dinăuntru și-o lumină din afară
 Lasă coastele să facă cercuri albe de răcoare.

Locul inimii așteaptă însemnat cu cheag de sînge,
 Capul cel cu stea în frunte se mai vede numai unde
 Ochii umezi dați pe spate vine cineva să-i scoată
 Și desparte carnea rece de luminile rotunde.

Eu rămîn tăcută-n preajma trupului ce se lungește
 Și se leagănă în aer parcă-anume ca să știu
 Că din el acum se vede doar o umbră și-o lumină
 Date de acea putere de-a fi fost odată viu.

Dar lumina este rece și încep să mă cutremur
 Că în jur nu văd nimica și încep să-i dau ocol
 Pînă cînd se rup în noapte funiile de pe oase
 Și dispare fără urmă trupul care-atîrnă-n gol.

La șapte ani se dezgroapă morții,
 Se pune os lîngă os în cutii,
 Și chiar cînd osul frunții li s-a ros
 Se plîng ca oamenii întregi și vii.

Trei zile stau la loc de închinare
 Și se-aduc flori la capetele lor
 Și li se spune cin' s-a mai născut
 Și li se dau în grijă cei ce mor.

Apoi începe să ne doară capul
 De crinii de pe ei și rînd pe rînd
 Ne-ndepărtăm de flacărele-albastre
 Cîntînd pentru întoarcerea-n pămînt.

Gropari tocmiți pe capete de mort
 La potrivita vreme se adună
 Și-i lasă-n gropile în care-au fost
 Și pun pe ei o lespede mai bună.

URSUL

În iarba-naltă de pe munte, cu trupu-ncolăcit ca șerpui
Cînd ies de se-ncălzesc la soare și înlemnită de durere
Aștept să vină iarăși ursul, să se aplece peste mine
Și să rămîna-asa o vreme, să mă miroasă în tăcere.

Să vadă că sînt încă vie și că aș vrea să mă fac bine,
Să-nceapă să mă calce-alene din umeri pînă la picioare,
Să-l simt alunecînd pe coaste și-ngenunchind fără să vrea
Și să coboare iar pe iarbă atunci cînd știe că mă doare.

Să urce-apoi din nou pe șira spinării-ncet, pînă la gît,
S-aud vertebrele trosnindu-mi sub dreaptă laba lui de fiară
Și să nu pot țipa, de teamă că-n timp ce trece peste mine
Ca să mă vindece, strigîndu-l, el ar putea să scoată-o gheară.

Să-mi lepăd forma femeiască de șarpe-ncolăcit la soare,
Să afle ursul că se mișcă pămîntul pe care mă-ndrept
Încet sub greutatea lui și tremurînd să se-ncovoie
Și să mă-ncolăcesc din nou, să gem tăcută și s-aștept.

Apoi să vină vindecarea, să ies din iarba tăvălită
Și să-mi mai simt o vreme trupul înfierbîntat de pașii grei,
Iar ursul să se-ndepărteze, călcînd încet peste pămînturi
De parcă-ar merge mai departe pe umerii unei femei.

PĂPUȘARUL

Stau păpușile-atîrnate, fire care nu se văd
De scufie și de brațe le-au legat frumos de sus,
Dedesubt e păpușarul ce din cînd în cînd le mișcă
Și în locul lor vorbește dacă au ceva de spus.

Noi la ele ne uităm cum se-nalță și coboară
Și-ascultăm ce au să spună și aflăm de unde sînt
Și ce pași mărunți le poartă către locul unde merg
Și cum sînt de împlîntate cu picioarele-n pămînt.

Cîte una dintre ele e retrasă dedesubt
Și apoi se-nalță alta tot cu ochii ca de leu
Și cu părul de mătase și cu mijlocul subțire
Care nu știu dacă rîde sau de plînge-n locul meu.

Fiindcă toate par că rîd și că plîng întotdeauna
Și cu ochii îmi fac semne și mă cheamă fiecare
După cum de sus le trage firul de care atîrnă
Și de jos le mișcă mîna păpușarului cel mare.

APA DE PE VALEA NOASTRĂ

Apa de pe valea noastră șerpi albaștri o străbat
Și eu calc din întâmplare trupul lor cu sînge rece,
Îmi rămîne sub picioare urma solzilor adîncă
Încercînd ca să oprească zvîrcolirea care trece.

Însă șarpele îmi iese nestrivit de sub picior
Și s-ascunde pentr-o vreme și apoi se vede iar
Sprijinit în rotocolul trupului făcut anume
Ca să-nalțe către mine capul lui triumphiular.

Mă scufund cît pot de-ncet, făcînd semn cu mîna dreaptă,
Și apoi încep să şuier și aștept să se coboare
Șarpele cu gura care se deschide către mine
Și se mișcă peste valuri făcînd cercuri de răcoare.

Dar nu vine, stă deasupra și privește către maluri
Și eu şuier mai departe și mă uit cum nu mai vine
Și începe să mă-nghețe trupul lui încolăcit
Și crescut de limpezimea apelor de peste mine.

GHEORGHE CU ROATA

Stăm speriați, vine Gheorghe cu roata,
O-nvîrte pe mînă și saltă din cot,
Se uită la fierul pornit și se miră
Și rîde și geme și tremură tot.

Gheorghe cu roata, strigă copiii,
Și-l întărită dîndu-i ocol
Ca să-i ia cercul care se-nalță
Și să-i oprească mîna în gol.

Și nu e nimeni care să-l prindă
Căci el își trage brațu-napoi,
Dar golul încă se răsuțește
Și-mpinge roata mai către noi.

O luăm la fugă care-ncotro
Pînă ne iese spaima din sînge
Și numai Gheorghe merge încet
Și învîrtește roata și plînge.

JERTFIREA MIELULUI

Praznic împărătesc, pe ulița-mpietrită
Din drumul meu din nou m-am abătut
În fața casei noastre, unde mielul
Pentru jertfă a fost crescut.

Și nu am cum să mă îndepărtez
De sîngele ce curge în tot felul
Căci fug pe uliță din poartă-n poartă
Dar peste tot acum se-njunghie mielul.

Trupul lui cald se-atîrnă de grinda de sub scări
Cu capu-n jos și pieptul desfăcut
De parcă-n clipa jertfei el trebuie s-apară
Cu fiecare parte din care-a fost făcut.

Numai în curte la Ion nebunul
Mielul adus la jertfa-mpărătească
S-a hotărît că este prea firav
Și-a fost lăsat o vreme să mai crească.

Dar se întoarce-acasă Ion și-n drumul lui
Se simte îndelung mireasma rară
A cărnii despicate cu migală
La grinda-ncovoiată de sub scară.

Se uită în tăcere la mielul lui cel blînd
Cu greabănul ieșit prin lîna scurtă
Și-i spintecă plîngînd doar o bucată
Din pulpa dinapoi și de pe burtă.

Și eu mă uit la restul de trup cum se ridică
Și cum se-mpleticește și îl aud pe el,
Nebunul care-a vrut să-l mai păstreze:
Prindeți-l pe miel, înjunghiați-l pe miel!

AURELIAN, ÎMPĂRATUL

Toată noaptea au sunat trîmbițele,
S-a-ntors Aurelian, Împăratul,
Mă uit la mantia lui purpurie
Și-ncerc să m-apropii de el și nu pot.

Întind o clipă mîna către coroana lui
Și dau de gol și-ncep să mă cutremur
Și îi șoptesc fără să vreau: vă rog,
Lăsați-mă să vă ating vestmîntul.

Dar el stă neclintit și se uită la mine
Și parcă nu mă vede și-ncerc să mă aplec
Spre umărul de fier și-ncep să țip:
Doamne, e numai umbra aceluia care...

Apoi începe și el să mă cheme
Pe numele mic și mi-e frică să strig:
Aurelian, Împăratule, dă-mi mîna,
Nu-mi pasă că lipsesc trei oase din ea.

DOARME IERONIM

Doarme Ieronim, cu capul pe brațele mele
Și cu ochii deschiși, e tîrziu,
Și mi-e frică să-i scot brațele de sub cap
Și e liniște și m-aplec către el.

Ai un ochi de sticlă, Ieronim,
E puțin mai albastru decît celălalt
Și puțin mai rotund și puțin mai adînc
Și are valuri în el ca icoanele vechi.

În centrul lui stă golul, asemenea pupilei,
Și pare-n urma plînsului și este
Atît de rece că încep să tremur:
Ieronim, mi-e frică, scoală-te, Ieronim.

Dar el stă mai departe cu capul pe brațele mele
Și doarme cu ochii deschiși și visează
Că nu se mai trezește și strig către voi:
Liniște, vă rog liniște, doarme Ieronim.

NOAPTE APROAPE ALBĂ

Era o noapte aproape albă (Doamne, ce noapte era!),
Stam în fața lui Ieronim și trupul lui era luminat
Pînă la oase. Domnule Ieronim, am strigat,
(Căci pe vremea aceea îl strigam Domnule Ieronim),

Iertați-mă, vă rog, că vă spun, dar mi-e frică,
Trupul Dumneavoastră nu mai este decît
Un contur de lumină aproape difuz
Și prin el vi se văd toate oasele frînte.

Căci vă spun, în noaptea aceea prin trupul lui Ieronim
Se vedeau bine toate oasele frînte
Pînă la osul frunții care sta aplecat
Și strălucea în partea de argint.

Era o noapte albă, Doamne, ce noapte era
Și cît de frică mi-a fost că stam singură cu Ieronim
Și trupul lui era astfel luminat
Că prin el se vedeau toate oasele frînte.

CĂTRE IERONIM

Tare sînt eu legată de tine, Ieronim,
Frică îmi este de tot ce-o să fie de-acum,
Oasele tale zdrobite îmi sînt
Adăugate, ca să pot atinge clapa
Pianului la care vreau să cînt.

Și tare greu pot să cînt, Ieronim,
Și tare des îmi vine să plîng,
Brațul tău drept, legat de al meu,
Mai scurt cu un lat de mîină este
Ca brațul tău stîng.

Tîmpla ta de argint strîmbă este,
Asemenea icoanelor vechi, Ieronim,
Tîmpla mea cu desene frumoase
Strîmbă începe să fie și ea
Și țeapănă-n oasele roase.

Prin ochiul tău de sticlă albastră
Lumina descompusă o văd,
A clapelor pe care vreau să cînt,
Am început s-apăs pe cele șapte
Culori și să s-audă gemînd.

Ieronim, astăzi am umblat prin cîmpie
 Și-am văzut prima oară apele morților
 Și-am alergat către ele și în mijlocul lor
 Te-am văzut dezbrăcat pentru scaldă.

Parcă vroiai să te-acoperi și nu știu cine
 Îți furase hainele de pe mal
 Și cum m-apropiam către tine
 De rușine fugeai cu ape cu tot.

Și-mi părea tare rău că fugi, Ieronim,
 Căci bănuiam că de rușine fugi,
 Fiindcă în apa aceea prin care umblai
 Mari semne se vedeau pe trupul tău.

Și mă uitam la semne și fugeam
 După apa morților prin cîmpie...
 (Ce frumos bărbat erai, Ieronim,
 Și ce rău mi-a părut că nu pot să te-ajung!)

Ieronim, frică îmi este acum, ce să mai fac?
 Ce trebuie să fac? Ce se mai poate?
 Pe lîngă apa unde m-am scaldat,
 De la naștere și pînă atunci,
 Nu trecuse nici un bărbat.

Te-am auzit venind și nu știu cum
 Către tine am fugit fără să vreau,
 Nu am știut ce frică o să-mi fie
 De moartea ta, cînd mă vei întîlni,
 În crucea nopții, pe cîmpie.

Acuma neclintit rămîi și strig:
 Doamne, de ce nu ai făcut atunci
 Să vină cineva să-i dea de veste
 Să se apropie cu ochii-nchiși
 Că trupul meu asemenea ielelor este?

O ARIPĂ DE VRABIE

Patul meu, Ieronim, cu stâlpi negri împrejmuit este,
Din greșeală m-am culcat în el în noaptea aceea,
Încet îl trăgeau zece cai,
Nimeni nu știa încotro mă duceau,
Alături numai tu plîngeai.

Dar eu nu vedeam, Ieronim, că tu stai lângă mine și plîngi,
Muget prelung de fiară mi se părea că-aud,
Să vină un om sfînt era marea mea rugă,
La simpla apropiere a lui
Haita de animale să fugă.

Și-abia atunci, nu știu cum s-a-ntîmplat, Ieronim,
Te-ai apropiat de mine atîta de sfîșiat încît
Trupul tău din bucăți făcut abia învia,
Ca apa vie sufletul se vedea cum le leagă
Și frică și rușine mi-a fost de moartea mea.

N-am murit, Ieronim, nici în noaptea aceasta
Dar am plîns cît o femeie și un bărbat la un loc,
O aripă de vrabie este pleoapa mea dreaptă,
Cineva îmi spune că bate de rău
Și frică mi-e de tot ce mă așteaptă.

PIULONIM CÎNTEC

Tu, Ieronim, ai pierit de cum m-ai atins
Ca o cîmpie casa mea era;
De tine am fugit cît am putut,
Nu știam că sfîșierea se ia.

Acum, trupul meu ca și al tău este
Din bucăți făcut, șade-n frunzișul veșted,
În ceafă are ochiul pus din greșeală-acolo
Și în călcîi rotundul creștet.

Tu, Ieronim, ai pierit în chiar acea clipă
În care m-ai atins, sfîșiată sînt,
Și e noapte și abur de mort împrejur
Și de frică trebuie să cînt.

FIUL LUI IERONIM

Pe un perete sta fiul lui Ieronim,
Lipit de zid la mine se uita,
De ce te uiți, fiul lui Ieronim, am strigat,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Restul pereților erau negri și goi,
Doar el suflarea mea o asculta,
Cum te cheamă, fiul lui Ieronim, am șoptit,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Ochi de lumină avea fiul lui Ieronim,
Privirea lui în noapte fulgera,
Nu poți închide ochii, am întrebat plângînd,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Ieronim, galben este obrazul fiului tău de pe zid,
Că în noapte o aureolă de sfînt pare,
Cînd singură cu el rămîn pază somnului tău,
Pe pietrele albe de la intrare.

Doamnă, îmi spune, stînd nemișcat
Și încercînd să se apropie cu greu,
De pe piatra de unde sînt, aș putea
Să v-arăt calea către tatăl meu.

Încercați să ajungeți pe zid, lîngă mine,
Nu vă fie frică, urcați mereu;
Care este calea, Natanael, îl întreb,
Doamnă, șoptește, calea sînt eu.

Și rămîn mai departe în fața cetății,
Pe pietrele albe pe care sînt
Și-ncep să te văd prin obrazul lui galben
Asemeni unei aureole de sfînt.

ÎN FAȚA MUNTELUI

Inima reginei din stîncă s-a ridicat,
Numai eu în tăcere vin
La locul unde a fost îngropată
Golului rămas să mă-nchin.

În fața muntelui se află crucea
Cu scrisul îndreptat spre vînt,
Un crin alb îi acoperă
Intrarea-n pămînt.

Noaptea se adîncește,
În tăcere îi dau ocol
Porții cu semn regal, închisă
Între mine și gol.

INIMA REGINEI

Natanael, cred că umblă șobolani prin cetate,
Patul regal se vede ros,
Din stîncă scormonită peste noapte
Inima reginei au scos.

Oamenii vin și întreabă:
Unde e inima doamnei regine?
În dulapul lui o ascunde
Paznicul înnebunit de rușine.

Natanael, aveți grijă,
Cetatea va fi dărimată;
Puneți în ziduri din loc în loc
Otravă curată.

Cred că umblă șobolani prin cetate
Și piatra de pe piatră o ridică;
Natanael, inima reginei e scoasă din stîncă
Și mi-e rușine și mi-e frică.

De nimfa cu straiele smulse de rîu de pe mal
Nu peste mult m-am apropiat,
La picioarele ei sta Ieronim și plîngea
Cu plîns curat.

Dacă trupul său cel bătut de vînt
N-ar fi stat neclintit în apa murdară
Și n-ar fi strălucit în mijlocul ei
Femeie-ar fi putut să mi se pară.

Însă părul ei curgea asemenea rîului
Și golul din ochi i se umplea
Cu o singură pasăre care
Pe-ntinderea de apă plutea.

Și de mare frică am fost cuprinsă,
Ieronim, iartă-mă, nu pot să te mint,
Cînd te-am atins, am simțit foarte rece
Umărul tău de argint.

Fericită să fii tu, Ierodesa,
Pe cînd jocul era sublim,
O nimfă s-a oprit amețită
În fața domnului Ieronim.

Ci Ieronim atunci s-a rugat,
Rugă curată:
Dar, Doamne, ce am făcut eu
De șade în genunchi această fată.

Căci el credea că într-o adevăr
O fată se afla în fața lui
Și tu, Ierodesa,
Tu singura care-ai știut
Că el are oasele frînte,
Tu ai închis ochii și ai tăcut.

Și ai lăsat-o pre nimfă
Asemenea unei femei
Să îi dezlege
Curelele de la sandale;
Fericită să fii tu, Ierodesa,
Acum și-n toate ceasurile tale.

MĂ AUD PLÎNGÎND

Patul meu, pe umeri de femeie purtat
Și tăcere îndelungă și grea,
Cum stai tu, Ieronim, lângă mine și cum crezi
Că eu sînt moarta dinaintea mea.

Și umărul meu înghețat cum începe
Nemișcat lângă tine să stea.
(În noaptea asta, aplecîndu-te spre mine,
Am crezut că sînt ea.)

Dar mă aud plîngînd și înțeleg
Că din greșeală lângă mine vîi:
Dacă acum aș muri, Ieronim,
Ce moartă frumoasă aș fi!

OCHIUL TĂU CEL BUN

Ochiul tău cel bun, iubite, care sufletul mi-l știe
Cum e el, nu cum se vede prin tristețea adunată
S-a-ndreptat din nou spre mine și mi-e teamă cînd se uită
Ca la moarta lui cea sfîntă care-n noapte se arată.

N-am murit în noaptea asta, cum credeam că mor, în somn,
Doar de sfînta mea greșeală în tăcere luminată,
Nu sînt moarta ta, iubite, dar privește-mă-n tăcere
Dacă trupul meu asemeni moartei dragi ți se arată.

Pot trăi doar din privirea ta-ndreptată către mine
Ca un aer bun ce schimbă din obșteasca agonie
Și sînt moartă dacă trupul meu de moartă luminează
Și sînt vie dacă-ți place chipul meu de fată vie.

Cînd se face întuneric pot trăi din umbra ta,
Care umbra mea firavă în tăcere o înghite;
Pot trăi din însăși umbra aruncată peste lume,
Numai nu-ți lua dinspre mine ochiul tău cel bun, iubite.

A intrat un ochi de gheață,
A intrat și celălaltul
În odaia mea și-acum,
Rînd pe rînd, bucăți de trup
Părăsesc încet înaltul
Și coboară lin, ca-n zbor,
Și se leagă înapoi
Chipul cunoscut de noi.

Doamne, fă să lege bine
Mîna dreaptă și cea stîngă
Și picioarele-amîndouă
Și o lacrimă să plîngă
Ca un bob curat de rouă,
Ca să știu c-a ieșit bine
Chipul refăcut de mine,
Din bucăți, ca alte dăți,
Din văzduh,
Cum prin vorbă prinde trup
Fîlfîirea unui duh.

Și mai fă s-apară și el
Și-naintea lui să-l văd,
Cu aripe-n loc de brațe

Aplecate peste noi,
Și cînd iar au să se vadă
Lasă lacrima să cadă,
Pe podea
Și să stea
Ca un fir de măgărint,
Ca o boabă de argint,
Ca otrava în pahar,
Ca o piatră la hotar,
Ca un talisman pe care
Îl poartă Dale,
Pasăre mare.

CA OCHIUL MOARTEI TALE

Ca ochiul moartei tale e cerul azi, iubite,
De plumb e neclintirea cu care se înclină,
Mereu tot mai aproape, mereu tot mai încet,
Într-o privire lungă și nesfârșit de lină.

Și ochiul meu, iubite, spre ochiul ei se-nalță
La fel cum bolta neagră se lasă printre stele,
Mereu tot mai înceată, mereu tot mai aproape
E ridicarea blîndă în cer a pleoapei mele.

Se pierd în noapte stele sub ochiul meu ce urcă
Încet spre ochiul umbrei din cerul ce se lasă
Ca un păianjen negru și nesfârșit de mare
În lumea pămînteană ca-n propria lui plasă.

Și alte stele nasc sub ochiul meu ce piere
În noaptea care-n lume își face veșnic loc
Ca printr-un ochi de gol ce s-a văzut pre sine
De apă, de pămînt, de aer și de foc.

BA FÎNTÎNĂ

E seară, iubite, nori lungi de-ntuneric
Pe culmile albe încep să coboare
O lume de apă încet își arată
Șuvoaiele ei trecătoare.

Prin lumea de apă iubita pierdută,
Asemenea chipului meu din fîntînă,
Cu cît îmi plec fruntea, cu-atît se ridică
Din marea și blînda țărînă.

Și-atuncea cînd chipul meu trece în apă
Și fața mea pală în ea se oprește,
Pe trupul meu ud ca de-o ploaie eternă,
Figura de umbră-și lipește.

Privește-mă bine, iubite, e seară
Și stăm rezemați de fîntînă
Și-n lumea de apă stă chipul de moartă
Ce-ntinde spre mine o mînă.

NOAPTE ALBĂ

Sfînt ca sufletul de moartă plîns de tine îndelung
Este aerul, iubite, în această noapte albă
Și ca lacrima din ochiul tău căzută peste lume
Cînd pe pieptul ei de zîină așezaseși flori de nalbă.

Merg încet pe-un drum bătut care mă îndreaptă iarăși
Înspre veșnicul pămînt ce-mi apare-n cale
Răscolit de-același duh ce se-nalță și mă lasă
Martor sfintei înălțări și pieirii sale.

Pot să spun c-am văzut piatra dată la o parte
Și-am văzut mormîntul gol și-o lumină lină
Care chipul său frumos îl învăluia să-l ducă
Lumii de lumină.

Pot să spun, dar ce să spun,
Tu găsești mormîntul gol și-mi apari în cale:
Cine-a fost aici, întrebi, și-a luat trupul dulce?
Eram singură, iubite, în această vale.

SPIRITISM

E sufletul ei aici, între noi,
Înadins l-am chemat că știam c-ai să vii
La mine în noaptea aceasta
De dorul lui și de frica odăii pustii.

Fă-i semn să se-apropie blînd către tine
Și fă-te că nu te-nspăimîntă
Cînd simți cum se clatină masa
Cu umbra lui sfîntă.

Simți-vei paharul încet tremurînd
În mîna ce-ți pare bolnavă,
De parcă în el ai văzut c-a rămas
Un bob de otravă.

E sufletul ei aici, între noi,
Înadins l-am chemat că știam c-ai să vii,
Întreabă clar, a șoptit că-ți va spune
Ceva despre ce va mai fi.

Cu blînda regină în faţă mă văd,
 Vorbim între noi ca-ntre moarte,
 Prin dragostea noastră pierdută murind
 Supuse aceleiaşi soarte.

Aveam un iubit pe pămînt, îi şoptesc,
 Aveam şi eu unul, îmi spune,
 Al meu era soarele ce răsărea,
 Al meu era cel care-apune.

Apoi vîi şi tu, cel murit mai tîrziu,
 Sau cel ce nu mori niciodată,
 Iubisem întîi o regină, şopteşti,
 Pe urmă o tînără fată.

Astfel ne vorbim toţi cu linişte-n glas,
 Căci nimeni din noi nu mai ştie
 Al cui este osul pe care-l privim
 Ca trup, într-o altă vecie.

Ținut din lumea morții, cu sfinții-n ascultare,
 Aici regina-și cîntă cîntările regine,
 Tot tînără, iubite, și tot cu fruntea pală,
 Încremenită-n palme, gîndindu-se la tine.

Cînd stele cad la noi în lumea lor se-nalță,
 La noi un om se pierde, la ei un sfînt se naște,
 Regina stă cu ochii pe steaua răsărită
 Și nou-născutu-n moarte încearcă-a-l recunoaște.

De cîte ori o stea mai mare i se-arată
 Ies magi cu straiete de foc în cale
 Și blindul chip al ei caută chipul
 Pe care-l dă și-acuma înfățișării tale.

Dar tu te schimbi, iubite, din zi în zi la chip,
 Lumina stelei care își lasă raza dreaptă
 Mă tem că n-o să-i poată vesti nașterea ta
 În lumea-ncremenită în care te așteaptă.

CÎNTEC DE PĂSĂRI

Aici este cîntec de păsări, iubite,
Trecînd prin prăpastie cîntă în zbor
Și unele-n însuși copacul din ea
Își fac cuibul lor trecător.

Eu vin dinspre păsări cu cîntec pe buze,
Cum vine și umbra la miezul de noapte,
Și tu crezi că-i cîntecul meu gura mea
De cîntec curat și de șoapte.

Ascultă deci cîntecul rece al ei,
Eu însămi, iubite, mă-ndrept către el,
Să nu te-nspăimînți dacă șoaptele noastre
Curînd au să fie la fel.

Căci eu ca și moarta, iubite, nu vin
Decît cu făptura mea rece și dură,
Aceeși prăpastie-naltă cu păsări
Ne lasă un cîntec pe gură.

TRECERE

Iarăși văd trupul reginei, din bucăți făcut, iubite,
Și cînd tu îl porți pe umăr mîna dreaptă i se pierde
Și se pierde mîna stîngă și se pierde tîmpla rece
Și se pierde însuși ochiul ce m-așteaptă-n iarba verde.

Și eu trec pe urma ta și-adun brațele pierdute,
Fruntea albă, părul galbin, ochiul tulbure și rece
Și cînd toate-s așezate înapoi precum au fost
Să le dau din nou suflare, sufletul în ele-mi trece.

Mi se face tîmpla rece, mi se face gol în frunte,
Glasul meu își uită gura împietrită care-l poartă,
Astfel una cîte una părți din mine s-au pierdut
Și începe să le-adune înviatul trup de moartă.

Și le pune cap la cap și-apoi suflă peste ele
Și le dă-napoi suflarea și așa, pînă tîrziu,
Trupurile noastre blînde în tăcere se arată
Înaintea ta, iubite, unul mort și unul viu.

CINTE RĂPIREA

Căutați mai adânc în pământ, veți găsi păpuși de piatră,
Ca răpirile arată fuga lor pe caii reci,
Pe un mînz de gresie albă
Este femeia după care treci.

Și tu atît de drept stai că îți pare numai că fugi
După acel trup îndelung iubit,
Mergi cu calul tău și cu șaua lui și cu drumul
De care ai fost lipit.

Ca de gresia albă din întîia răpire
Mîinile mele de trupul tău s-au lipit,
Din sîngele calului nostru ne vine sîngele
În inimile care-au amuțit.

Bate inima de piatră și de gresie și de lut,
Se desface în cele patru bucăți din care s-a făcut,
Bat mai departe bucățile același ritm sfînt
De parcă părțile și întregul una sînt.

Bate calul din copita de piatră și ne duce
Pînă la cruce, pînă la soarele, pînă la șarpele
În gura căruia stă limba ceasului
Și îngerul nostru cu harpele.

Leși îngere din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

Într-o clipă din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

Într-o clipă din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

Într-o clipă din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

Într-o clipă din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura șarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

ÎN LUMINA

Iată cloșca cu pui îngropată de vie,
Iată oul de aur cu bănuț cu cap de rege
Care a domnit o singură zi
Și a dat o singură și veșnică lege.

Iat-o pe ea, iubitele, cum se arată
După legea cea groaznică și fără sfârșit,
După care cloșca de vie a fost îngropată
Și bănuțul din ou a pierit

Cu capul regelui care a dat legea cu tot
Și a rămas ou limpede și a rămas
Forma goală a oului și a puiului
Celui fără glas.

Iată forma oului născându-i miezul de aur,
Născându-o pre ea pe bănuțul sfânt
Pe care ochiul tău, de bunăvoie îngropat,
Îl vede în lumina din pământ.

DIN DOUĂ PĂRȚI

Din două părți bine lipite pare să fie trupul său,
Pe toate rotunjimile se simte locul de lipit,
Pe însuși ochiul cu care se uită la noi,
Pe însăși urechea cu care ne-a auzit.

Zvon dinspre tine pare să audă
Pînă la linia de despărțire
A lobului albastru și după ea
Zvon de la veșnicul mire.

Numai pupila bine despărțită
Tot pe tine i te arată
Și în locul lui, ca și cum ești văzut
Cu patru ochi dintr-o dată.

Din două părți pare să fie trupul său,
Bine lipite, cît să poată fi date de-a dura,
M-am aplecat asupra ei cu frică
Și mă uit cum îi este lipită gura.

ALBASTRU E BOBUL DE NISIP

Albastru e bobul de nisip de pe piatra în formă de cap de femeie,
Să fi fost albastru ochiul ei cel neuitat,
Sau eu, văzîndu-l într-atîta legătură cu ochiul lui,
Culoarea sa prin simplă alăturare să i-o fi dat?

Bat raze de aici dincolo
Ca între ochii care unii în alții s-au uitat,
Cum m-aș uita în ochii ei mă uit acum în ochii lui,
De aceea am tremurat.

Cum aș vedea tot ce ochii ei au văzut,
Pînă cînd s-au schimbat la chip
Și s-au mutat în frunte și s-au făcut unul
Și s-au făcut un bob de nisip.

Și nisipul mi s-a părut că s-a lipit
Din întinsul de nisip pe gresia albă pe care
Ochiul ei ar fi fost de la sine-nțeleș
Chiar dacă-ar fi lipsit din întîmplare.

O, DACĂ AȘ MAI PUTEA

Ci iată obrazul ei, bine lipit de obrazul meu,
Și ochiul meu rece peste ochiul ei cald,
O singură vedere către apa
Rîului în care mă scald.

Iată mîna mea ca mîna ei oprită
Din întinderea sa către tine,
De foarte departe iată-ne gîndul
Văzîndu-se cum vine

Încet și lin și egal cu sine,
Fără răutate și fără durere,
Ca o închipuire de pasăre
Peste tăcere.

Știu că trebuie să îți fie tare frică
De această pasăre fără oase;
O, dacă aș mai putea smulge din ochiul tău
Penele ei frumoase.

Iubitule și dacă noi sîntem păpuși de pămînt,
Făcute ca o simplă jucărie,
Și dacă țepușa care ne intră în piept
Alt mort mai mare cheamă în vecie.

Dacă trupul iubitei tale mereu regăsit,
Ca-ntr-un mormînt fără hotare,
E forma unui chip care nu a murit
Ci doar e urmărit fără-ncetare.

Dacă plînsul nostru nu este chiar plîns,
Ci numai o mare derută,
În vreme ce adevărata durere
Trece-n tăcere și necunoscută

Și-n vreme ce adevărata moarte
Caută încă acea ființă vie,
După chipul căreia, trupurile noastre
Au fost făcute doar pentru magie.

Acum iată capul de miel cu aură și capul de miel fără aură,
Același bot de piatră, aceeași ureche divină,
Aceeași dulce nară mirosind laptele
Care va să vină.

Iată sînul de piatră cu vene albastre,
Ca un blid din care bea șarpele cel mare,
Cu un singur ochi bine înfipt în capul triunghiular
Și coada în perpetuă regenerare.

Ca dinții descleșțați de cuțit ai domnului Lăpușneanu
Stau dinții mielului care bea
Laptele din piatra în formă de sîn
Și drojdia otrăvii din ea.

Gura dulce a doamnei tale mută este,
Ce m-ați pus să fac pare să fi strigat,
Ca și cum ea cu bună știință și-ar fi otrăvit laptele
În care dinții mielului s-au încleștat.

SĂ TOPIM CEARA, IERODESA

Să topim ceara, Ierodesa, să curgă valuri de lapte din fluier,
Eu am văzut trupul său în cenușa modelată de mâinile lui,
Semăna cu o oală de lut în care
S-a născut cloșca cu pui...

Semăna cu un instrument muzical nemaivăzut,
Semăna cu luna, semăna cu cerul întunecat,
Semăna cu o cohortă de sfinți,
Semăna cu peștele pe uscat.

Semăna cu el când îl doare tâmpla
Pentru pierderea ei și pentru tot,
Semăna cu un șarpe fără coadă,
Semăna cu un miel fără bot.

Semăna cu tine, Ierodesa, când cauți
Lutul acela de mâinile lui modelat,
Semăna cu mine și sta în pământ și cînta
Din fluierul umplut cu lapte dulce și îngropat.

CU ARCUL ÎNTINS

Ca într-un dulce os al ei,
În lung și în lat
S-a spart un dinte
În gura care a urlat.

Simt lumini aprinzîndu-se
Pe creierul încă viu,
Simt o pată deasă de umbră
În haosul lui cenușiu.

Simt cenușa încet cuprinzînd
Așa-zisul loc de lumină,
Ca într-o iarnă când eu însămi o presar
Peste zăpada foarte fină.

Simt arcul ultimului nerv bine întins
Și aștept să văd ce se întîmplă;
Ca într-o vînătoare lăuntrică,
Inima trage către tâmplă.

CRINI PENTRU DOMNIȘOARA MIREASĂ

Crini pentru domnișoara mireasă,
Crini albi și cărnoși, cum n-am mai văzut,
Ca și cum nunta veșnică acum a fost descoperită
De un mire tânăr și neprefăcut.

Ce purtați, domnule mire, în buchetul cu trei fire,
În buchetul cu trei fețe dumnezeiești,
Ca trei flori de crin aduse de foarte departe
Pentru nunta din povești?

Domnul mire nu poate să răspundă,
Domnul mire zboară peste nori,
În tăcere, domnișoara mireasă
Sărută cele trei flori

Ca și cum n-ar fi flori de crin,
Ci fețe sfinte cu adevărat;
Ce purtați, domnule mire, în buchetul cu trei fire
Care trupul miresei l-au înviat?

VISUL CALULUI ALB

Se scoală calul alb de sub pământ
Și botul rece și-l înalță-n vînt,
Trece încet prin golul împietrit,
Îl caută pe mirele pierit,
Pe vechea șa a tatălui îl poartă
În drumul lui către mireasa moartă;
Și parcă nu se știe că nu este chiar ea,
Ci urma de pe botul pe care-l mîngîia
Și de pe coama albă înghețată
Pe care pieptul ei a stat odată,
Iar mirele nu-i mirele cel sfînt,
Ci visul calului de sub pământ
Care-n adîncul pietrei îl învie
Și-l poartă către vechea cununie.

E linuș de bălă, stău mirii-șagănuș
Și parcă lumea pare și parcă nu mai e,
O ală năuș pară și se șagănuș
De aștele schine în templul din pămînt.

Acasă voi zăpăci a-a scor din vechea ladă,
Zăpăci zăpăci copiii pe pînă cununie,
Acasă voi zăpăci lăuș a încurc dar alin
Nu ești ci urmasă necăpă cununie.

NUNTA

E ziua sfântă-a nunții, mireasa trece blîndă
În carul ei de nuntă cu caii albi în spume,
Văd crinii de pe brațul ei și tremur
Ca un nuntaș din altă lume.

Un joc imens începe, o horă cît pămîntul
Se învîrtește lină, aproape că a stat,
Eu urmăresc mireasa cuprinsă-n ea și-mi pare
Că voalul ei și crinul deja au înghețat.

Biserica-i deschisă, urmează cununia,
Încremenită pierde altarul din priviri,
Același trup de miel de două mii de ani
Se mistuie în pieptul perechilor de miri.

E liniște deplină, stau mirii-ngenuncheați
Și parcă lumea piere și parcă nu mai sînt,
O altă nuntă pare să fie așteptată
De sufletele strînse la templul din pămînt.

Același voal subțire s-a scos din vechea ladă,
Zîmbesc tăcuți copiii pe piatra cenușie,
Aceași horă lină a început dar nimeni
Nu știe că urmează aceeași cununie.

Miros de crini se simte în aerul fierbinte,
E singură mireasa în carul ei și plînsă,
De unde-a venit, Doamne, și unde este dusă
Și în cîntarea asta de ce se duce însă?

MIREASA E BOLNAVĂ

Mireasa e bolnavă, plînge-n grădina verde,
Un plîns egal cu sine e sufletul său mut,
Cu vorbe foarte calde un înger se apleacă
Și-ncearcă s-o oprească din plînsul început.

Ea parcă nu-nțelege ce i se spune-n șoaptă
Și îngerul îi pare că-l vede-nțîia dată,
Cu ochii împietriți se uită către el
Și suspinînd adînc îl roagă să n-o bată.

Apoi întinde mîna în gol și te arată
Și îngerul te cată prin văile adînce,
Pe cînd ea plînge încă și strigă că-i e foame
Și cere trupul tău să îl mănînce.

Și îngerul depune, din vîrî-nțîia dată,
Și pară că-l vede și pară că-l vede,
O dată și-l vede și-l vede și-l vede,
De pînă la vîrî-nțîia dată.

Apoi, din vîrî-nțîia dată,
Zimbău, din vîrî-nțîia dată,
Apoi, din vîrî-nțîia dată,
Nu pînă la vîrî-nțîia dată.

VERTEBRA

Peste această formă de tîmplă s-a așezat o boabă de nisip, zic,
Nu e nisip, zice, este ochiul ei pus dinadins într-o parte,
De fapt, partea aceasta e fața ei de tînră zeitate
Care de restul pietrei prin linie rotundă se desparte.

Și linia aceasta rotundă este de fapt linie dreaptă,
Este cercul soarelui de peste sori,
Făcut anume așa ca ochiului să nu i se arate,
Ci numai tîmpla să îl simtă uneori.

Și ca să fie întru totul simțită
Linia merge ușor pe șira spinării ei
Și numai undeva șira spinării e frîntă,
Ca să nu pară a unei zeițe, ci a unei femei.

O singură vertebră se vede și tu pari să o recunoști după ea,
Dar unde este restul, strigi, pînă cînd
Din vertebra ei se face un lanț
Pe care îl ții în mîini tremurînd.

Am găsit trupul tău, înjunghat pe la spate,
Altfel ar fi fost mult mai greu,
Scot cu spaimă cuțitul și-i șterg
Plăselele de aur pe pieptul meu.

Doamne, strig, poate nu este el,
Poate este doar chipul lui de pământ,
Poate sîngele nu este chiar sînge,
Poate sufletul său pe cîmpie o fi cîntînd.

Poate păsările cîntecul lui îl ascultă,
De ce tac păsările pe cîmpie,
Poate și ele sînt din lut
Făcute doar pentru magie.

Poate că moartea vine-abia acum
Și caută în taină ființa Ta cea sfîntă
După al cărei chip am fost alcătuiți.
Poate că pasărea eternă cîntă.

Ba nu e gresie, e gheață, nu peste mult se va topi
Singurul ochi rămas în fruntea lui Isis pînă-acum,
Se va topi urechea ei de vietate-nchipuită
Și aripa și semnul lunii ca un disc de fum.

Și șarpele se va topi ca un ghețar albastru
Pe care arde brațul ei de nu se știe cînd,
Se va topi și fluierul și-n locul mărilor
Lapte dulce vom vedea curgînd.

Atunci se va întoarce ea către tine și va zice,
Iubitule, lumile noastre sînt totuna,
Iartă-mă că mi-am pierdut nara de cal și aripa de vrabie
Și fruntea pe care mi-a fost încrustată luna.

Ce importanță mai are că eu nu sînt eu
Și noaptea nu e noapte și nimeni nu se duce să se culce,
E liniște și e frumos în nord
Și în fiorduri curge lapte dulce.

Dar nu e lapte dulce albul care-nconjoară fluierul spart,
Cine încearcă să-l ducă la buze îl duce pe răspunderea lui,
Vă jur că așa-zisul lapte se află în șarpele
Și că șarpele însuși pare că nu-i.

Anume ca să ne înșele el are
Bot de mioară și plete de femeie și zale
Și fiindcă tu erai mai greu de înșelat și-a pus
Însăși diadema de aur a iubitei tale.

Uită-te bine, ea trebuie văzută într-o anume lumină,
Altfel pare o femeie foarte bătrână,
Altfel pare un preot budist, altfel pare un inorog,
Altfel pare o cârțiță, altfel pare o zână.

Îți spun că nu e lapte dulce albul care-nconjoară fluierul,
Într-o gaură a lui golită de ceară
Se află un ochi care seamănă bine cu ochiul ei
Și în alta ochiul care trebuie să piară.

Iubitule și dacă eu sînt semnul lunii de pe fruntea ei
Și semnul sfînt de tînără mioară
Și botul berbecului și cornul de bour
Și șarpele ce sub ea se-nfășoară.

Și dacă eu sînt gheața dimprejurul ei
Și răceala din ea și lumina care
Asemenea unei stele de naștere și de moarte
Dintr-o dată răsare.

Și dacă eu sînt eu și sînt laptele băut de șarpe
Și sînt laptele turnat în fluierul îngropat
Și sînt ochiul zeiței Isis pe o piatră veche
Și sînt același ochi pe un os ferecat.

Și sînt osul ei dulce care a înviat
Ca Laocoon cu șarpele pe el încolăcit;
Dacă se va da la o parte piatra de pe mormînt
Cum vei striga în fața golului găsit?

ARATĂ-MI-TE ACUM

Arată-mi-te acum, căci într-o zi mă vei căuta și nu voi mai fi,
Sufletul meu lepădat de trup ca pruncul înainte de vreme
Va umbla gol pe drumul sufletelor și nu va ști
Nici numele cu care să te cheme.

Atunci vei vrea poate să fii carnea mea trecătoare
Și sângele meu cald care a fost odată
Și mângâierea lui urcînd ușor pe șira spinării
Ca gândul către Tine de curată.

Sau vei vrea să fii chinul meu ori suflarea
Numită viață, pe care te-aplecă să mi-o iei
Cum pasărea lăsată anume la mine în palmă
Ia în tăcere bobul său de mei.

Sau vei vrea să fii chipul lui din orbita mea,
Pierit sub ochiul Tău care mă va orbi
În însăși clipa în care cred că mă-ndrept către Tine;
Arată-mi-te acum, căci într-o zi mă vei căuta și nu voi mai fi.

URCI ÎNCET, PURTAT DE ROATA

Urci încet, purtat de roata care duhul tău îl ține
În rotundul ei pe care trupul sfînt a fost lăsat,
Ca un fulger îmi apare fața ta de leu din dreapta
Feței tale de bărbat.

Într-o singură vedere ce se face prin tot trupul
Tău acoperit de ochi și prin ochii de pe roată
Stau cuprinsă de-ntristare că nu-i strigăt să se-audă
Cînd urechea însăși este ochi deschis spre lumea toată.

Vezi-mă atît de bine ca și cum mi-ai auzi
Sufletul care te strigă în a sufletelor limbă
Cînd pe zarea străbătută de adevăratu-i chip
Aripile tale sfinte sînt acelea care-l plimbă.

Vezi-mă cu ochiul lui ce din ochii tăi se-adună
Și din ochii roatei tale născocite să îl poarte
Și ai roatelor de peste roate-n care șade
Duhul lumii vii și-al celei moarte.

IAR MĂ-NDEPĂRTEZ DE TINE

Iar mă-ndepărtiez de tine, dinadins, ca să te văd
Nerobită de puterea sufletului tău cel dus
Înapoi spre altă lume, care-i pare mai a lui
Decît lumea-n care parcă din greșeală a fost pus.

Dar te văd tot mai aproape ca și cum eu însămi sînt
Despărțită doar de ochiul care mă privește rece
Undeva pe însăși calea nimănui dezvăluită
Unde sufletul tău parcă șade pregătit să plece.

E desprins de trup și este mai frumos ca niciodată,
L-aș desface din adîncuri să-l alin și să-l păzesc,
Dar cum pot păzi eu, Doamne, răsuflarea ta cea sfîntă
Care însuți ai desprins-o de pe osul său domnesc.

Mă rog deci să se întoarcă fără ură către tine,
Dar cînd va să vin și eu să mă lași să-i dau ocol,
Dacă nu ca o femeie, ca un suflet care vine
La alt suflet ce-l așteaptă în tăcere trist și gol.

ȘI TOTUȘI, CÎT AȘ VREA

Ci iarăși sufletul desprins de trup,
Acea adiere nespus de ușoară pe care
Uneori în nopțile foarte lungi
Începem s-o vedem cum apare

Ca prima jumătate a unui guștere
Care speră că îi va crește iarăși cîndva
Coadă în care încă mai simte cînd și cînd
O lovitură de pe cînd era.

O, ce trist trebuie să fie atunci cînd te doare
Chiar partea pe care nu o mai ai și cînd
Rănile-adînci care se simt în ea
Pot să se vindece numai în gînd.

Și totuși, cît aș vrea să văd o dată un suflet,
Să-l țin în palmă ca pe o pasăre și să zic:
E sufletul omului acela care sta lîngă noi sub soare
Și din care mă temeam că n-a mai rămas nimic.

Aer rarefiat, din ce în ce mai rece,
Un cîine zace singur, încremenit în ger,
Cu o ureche albă lipită de pămînt
Și cealaltă deschisă către cer.

Păstorul s-a îndepărtat demult,
Turmele și ele s-au dus,
În tăcerea asta se aude
Numai glasul mielului de sus.

El face să se-mbrace în ceață albă munții,
Apoi înalță ceața și-o risipește-n vînt,
Dezvăluind mereu un cîine părăsit
Zăcînd cu o ureche lipită de pămînt.

Ci iată piramida domnului Alexandru Lăpușneanu,
Deasupra stă capul unui logofăt mare,
Mi s-a dat un leac de frică, dar eu tot femeie sînt
Și în neștire cat în pămînt.

Domnul îmi spune că nu mai omoară,
Domnul mă roagă să cred în cuvîntul lui
Și, întru adevăr, numai din cînd în cînd
Mai scoate cîte-un ochi al nu știu cui.

Apoi se face liniște, ca și cum totul s-a sfîrșit,
Și Domnul însuși se uită cu întristare
La piramida în al cărei vîrf
Stă capul unui logofăt mare.

LUMINĂ PÎNĂ FOARTE DEPARTE

Lumină pînă foarte departe,
Pe pămîntul cald peste care plutești
Se văd femei aducînd ramuri de măslin
Și se vede un suflet în care privești.

Stă în fața ta, fără să spună nimic,
Pare mort foarte demult și pare să fie
Întors anume să ia sufletul tău
Și să-l ducă peste apa vie

Pînă acolo unde nu se mai vede
Decît trupul nemișcat al celor plecați
Și umbra corăbiei lui Uta Napiștim
Cu idolii de piatră sfărîmați.

Lumină pînă foarte departe,
Privesc către tine ca și cum curînd am să mor,
Undeva după ce am să trec de lumea aceasta
Văd încă spaima ta și-a tuturor.

AVOINȚĂ CALEA MARE

Vin suflete din cer, ca păsări albe,
Și trec ca duhul tău în taină peste ape
Și aripile care le-aduc către pămînt
Par niște vechi lopeți ce așteptăm să scape

Să le oprească-odată chiar numai din greșeală
Și numai pentr-o clipă în zările albastre,
Să le vedem aievea, cum nu le-am mai văzut
Decît în visul trist al morții noastre.

Dar ele vin ușor și nu simțim decît
Că aburul lor cald a fost trecut pe-aproape,
Anume să ne smulgă din amorteala-n care
Un calm fără speranță începe să ne-ngroape.

Și aripile lor, ușoare precum pleoapa
Ce bate peste ochiul deschis întru mister,
Lasă-n văzduh doar calea abstractă ca un unghi
Prin care parcă s-au întors în cer.

ȘTIU C-AM SĂ VIN CÎNDVA

Cel pe care îl așteptam a venit
El este eu și sînt și mai singură, Doamne,
Rupe-l puțin din tîmpla mea
Ca să mai pot chema pe cineva.

Dar lasă-mi o urmă ca rana,
Sau ca golul din os,
Din care, o dată cu el, mîna ta
O parte din craniu mi-a scos.

Și să-mi păstrezi celulele acestea,
Ca bobul de cafea,
De care gura unui înger
Din cînd în cînd se atingea.

Știu c-am să vin cîndva tiptil, tiptil
Și-am să le-nghit la loc îndurerată
Cum un nebun a înghițit odată
Un creier de copil.

UTRECEM TĂCUȚI

Trecem tăcuți pe dealul înzăpezit anume
Și ninge cu fulgi mari c-aproape nu mai vezi,
Cărarea nu-i bătută, iar caii ce ne poartă
S-au dus pînă la burtă în zăpezi.

Ies aburi calzi din trupurile lor,
Ascunse în ninsoarea care crește,
Parc-au pierdut cărarea și am trecut hotarul
De unde-ncepe albul ce nu se mai sfîrșește.

Nu ne oprim, sînt caii gătiți de cale lungă,
Cred că s-au dus cu totul în vremea asta rea,
Dar încă mi se pare că îi mai țin în frîu
Și că miroase-a sînge în golul de sub șea.

Totul se-ntîmplă însă ca și cum ar purta
Doar sufletele noastre intrate în derută,
Nu-i mai chemăm pe nume și nu-i mai îndemnăm,
Ne ținem strîns de coama dispărută.

NINGEA PE TRUPUL

Ningea frumos pe munte, către culmi,
Noi păream primii care umblam prin iarna grea,
Cînd am găsit o dîră de sînge în zăpadă
Și trupul către care ducea.

Era pierdut, aproape am fi crezut că nu e,
Pierea și urma care spre el ne-a fost purtat,
Doar sîngele-nchegat anume pe zăpadă
Trecea mereu prin albul ușor, imaculat.

Priveam uimiți cum iese mereu aceeași dîră
De undeva din munți, de dedesubt,
Ningea pe trupul dinaintea noastră,
Ningea încet pe corbii ce l-au supt.

PASTEL

Aer proaspăt cu miros de viță dezgropată
Și cu pomii văruiți la porți,
Am intrat din nou în primăvară
Cu aceleași visuri și cu cîțiva morți.

Îngropăm sămînța mai adînc,
S-o ferim de păsări și de ger,
S-au lăsat mormintele, dă frunza,
Sufletele poate au ajuns în cer.

Mă aplec spre iarba răsărită-n lutul
Așezat de ploaia care nivelează,
Totul parcă este astfel de cînd lumea
Numai un mormînt încă nu s-așază.

Aerul e rece, vîntul bate-ntruna,
Sufletele parcă s-au pierdut în frig,
Nu văd nici o urmă sigură din viața
Celui dus pe care cu durere-l strig.

CI IARĂȘI VIITORUL

Ci iarăși viitorul, acest regat frumos,
Această pajiște ce înverzește sub ochiul încă viu,
Această întinsă grădină în care sufletele
Vor sta la soare pînă tîrziu.

Acolo vom fi noi mult mai aproape
Și mult mai lîngă ea și lîngă rîul de miere
Și lîngă rîul de lapte dulce, din care
Trupul meu a ieșit în tăcere

Și ți s-a arătat ție, celui născut mai demult
Din aceeași sfîntă suflare
Pe care El o trage înapoi
Cu multă întristare.

Doamne, cum îmi apare sufletul lui ca un abur
Urcînd din pămîntul ud, bătut de soarele arzător,
Și cum îmi vine să strig ca Bacovia:
O, vino odată, măreț viitor!

DE-AM TRECE

Ci iarăși m-apropii și-aștept
Și nimeni nu vine-napoi
Se vede hotarul și-aș vrea
Să-l trecem măcar cîte doi.

Tu mergi ca și mine-ntr-acolo,
Simt iar în tăcerile lungi
Că parcă ajungi înaintea
Și parcă te bucuri c-ajungi.

De-am trece măcar cîte doi,
Legați între noi cît de cît,
Să nu fim chiar singuri de tot,
Să nu ni se facă urît.

DE SPAIMA UNEI CLIPE

De spaima unei clipe mai senine,
Ce-n taină-mi pregătește o spaimă și mai mare,
Mă-ntorc peste prăpastia pe care
Cu spaimă am trecut-o către tine.

Un gol imens mă ține tăcut deasupra lui
Și mută munții către care vin,
Simt marginea prăpastiei pierind
Asemeni unui orizont divin.

Fă un hotar mai sigur între mine
Și între țărmul tău care s-a dus,
Vreau să m-apropii fără să te văd,
Mi-e frică și merg ca privită de sus.

DORINȚĂ

Soare cald, dă frunza, din pământul ud
Se ridică aburi, se adună nori,
O să vină ploaia, mi se spune,
Au să vină zile cu trei sori.

Le aștept în ploaia care a și-nceput,
Apa-mi bate-n craniu și mă doare,
Poate și lumina are să mă doară,
Vreau mai bine-o oră cu un singur soare,

Să mă-ntind în iarbă și să mi se pară
Cald și blînd, atît cît să îmi spună
C-ai făcut lumina și-acum stai și vezi
Că lumina este bună.

Așteptam cu spaimă să te văd răsărind,
Te așteptam să apară din nori,
Spațiul devine totuși înconjurat
Și se așteaptă să apară din nou.

Un aer dulce cu miros de plante,
Un fel de amețală ciudată,
Rătăcită printre ierburi vrăjite
Credeam c-am să pier dintr-o dată.

O clipă am simțit că mă ridic
Încet de pe pământ și mi-era teamă,
Plângînd mă rugam să mă ferești
De acel glas ciudat care mă cheamă.

Știam că n-am să mai ajung nicicînd
Pe pămîntul de pe care urcam foarte lin,
Luată de cineva de sus și dusă de vie
În lumea celor care nu mai vin.

Spațiul devora toate lucrurile din el,
Priveam în tăcere în urma lor
Spre locul acela unde nu se mai vede nimic,
Ca-n pîntecele unui animal incolor,

Care mistuie lumea și flămînzește
În chiar vremea în care mănîncă
Totul pînă la ultima ființă vie
Și pînă la ultima stîncă

În care a fost îngropat un om
Și pînă la ultima cruce
Pusă în spatele său
Înainte de a se duce.

Așteptam cu spaimă să ne vină rîndul,
Se apropia fantastica oră,
Spațiul devora toate lucrurile din el
Și ne uitam neputincioși cum le devoră.

CINEVA BATE CUIE ÎNTR-UN STEJAR

Din nou acea chemare de totdeauna
Din pădurea de-aici în cea din spațiul pur,
Încep să văd copacii fără vîrstă
Cu bureți nebunești împrejur.

Doamne, ce pălării roșii stau,
Cîte trei, cîte trei, ca-n poveste,
Ca pe trei capete care au fost
Și-a căror nebunie nu mai este

Decît în miezul acesta ireal
Pe care îl smulgem fără măsură
Și ne jucăm cu el și-nfometăm
Începem să-l ducem la gură.

Cum o să fie oare în pădurea aceea umbroasă,
O mare neliniște bîntuie pînă tîrziu,
Cineva bate cuie într-un stejar,
Încet, ca-n acoperișul unui sicriu.

AM UN ȘARPE ÎN OS

Am un șarpe în os, am strigat,
Umblă încet pe golul din femur,
Săltîndu-și capul pînă la șold
Și încercînd să-l rotească în jur,

Cel puțin de trei ori pe zi,
Liber și cu încredere, ca pe cheia
Cu care se va deschide deodată
Golul nesfîrșit de după aceea.

Am un șarpe în coapsă am strigat
Dintr-un adînc instinct de apărare
Și am simțit cutia de os cum se desface
Și cum vă-ndepărtați și cum apare

Singurătatea cea fără de margini
Și clipa-n care nu mai e nimic de spus
Și-un gol nesfîrșit peste care șarpele
Se-ncolăcește liber, ca sufletele celor ce s-au dus.

Se arătase lumea ca într-o apă limpede,
 Puteam să văd în ea același vechi mister,
 Era bolnavă toată de boala grea pe care
 Sufletul meu o răspîndise-n cer.

Stam în biserica aceea făcută din oase,
 Recunoșteam bine fiecare os
 Dat de-a dura pe vechi lespezi
 Și plecat în liniște evlavios.

Te priveam plîngînd pe zidul rece
 Și-aveai chipul dulce și umil
 Desenat cu multă stîngăcie
 Pe trei tigve de copil.

Restul este tăcere, spunea prințul,
 Atîta țin minte bine despre el
 Și mai țin minte cele patru morți
 Din ziua de duel

În care i-am cunoscut mai bine
 Pe el și pe celălalt care a pierit
 De aceeași sabie cu el
 Înainte de a ști pentru ce au trăit

Și pentru ce se duc și pentru ce
 L-au citit ei pe Montaigne și l-au răstălmăcit
 Și l-au înălțat ca pe propria cruce
 Pe culmea disperării pe care au suit

Din clipa în care aerul crimei dintîi
 A fost respirat ca o dulce otravă;
 Restul este tăcere, spunea prințul,
 Cătînd pînă departe cu mintea lui bolnavă.

Ci iarăși mă tem că nu voi mai fi deloc,
Un animal imens mă caută cu botul,
Cine ești tu, îmi veți spune, și voi răspunde ca Obermann:
Pentru univers nimic, pentru mine totul.

Suflete al meu, de ce nu pot eu crede
Că vei umbla aievea încărcat cu poveri
Pe urmele vieții mele care va fi trecut
Și că-ți vei aminti ce-a fost ieri

Plătind într-un fel ca semn că exiști,
Iar apoi, mulțumit pentru ce vei plăti,
Ți se ierta de șapte ori câte șapte
Întreaga îndoială din această zi

Și vei fi vărsat ca Iona pe celălalt mal,
Numai pe jumătate mistuit,
Și te vei bucura că ești încă viu
Și vei lăuda botul care m-a înghițit.

Miros de brad și de rășină arsă,
Trebuie să fie un foc în apropiere,
Cineva trebuie să se încălzească
În aerul pur care pierе

Pe măsură ce intrăm în el
Unul după altul, nu știm cum,
Și boala noastră se răspîndește liberă
Peste hotarul suferințelor de-acum,

Cu care sîntem atît de bine deprinși
Încît atunci cînd nu le mai simțim
Intrăm dintr-o dată în zona
În care uităm că trăim.

Miros de brad și de rășină arsă,
Am uitat toată durerea și tot nenorocul,
Trebuie să fie în apropiere un foc,
Trebuie să fie în apropiere focul.

CÎNTEC DE BUCURIE

Pereche cu îngerul meu de pază
Urcasem pe arca numai perechi
Și trecusem urgia și eșuasem
În ținutul acela străvechi
Unde oamenii își puneau dorințele
În măruntaiele păsărilor
Și în pământ, ca semințele.

Acolo tu îmi aduceai pe furiș ouă de vrabie
Pentru masa de dimineața
Și lapte de cuc pentru seara
Și bucurie pentru toată viața
Și-nceputul mării tristeți
Pentru ce nu poate ține
Pînă la adînci bătrîneți.

Totul se petrecea în mare taină,
Ne trezeam că peste noapte au înflorit gutuii,
Vrăbiile nu știau cînd le furai ouăle,
Noi nu știam că răpitoarele își scoteau puii
Pe-acoperișul nostru, ne bucuram
De pămîntul pe care eșuasem
Și de cerul sub care-așteptam.

CA O PASĂRE ALBĂ

Ca o pasăre albă sufletul lui îmi șade în palmă,
Ce sămîntă să-i caut și ce cîntec să-i cer,
Ce foc l-a oprit, Doamne, în liniștea aceasta
Din drumul lui către cer?

A venit cu aripele lăsate în jos,
Cu frică și-ntristare m-am oprit lîngă el,
Părea să aibă ochi pe tot trupul,
Semăna cu heruvimii tăi cînd s-au arătat lui Ezechiel.

Împrejur vedeam norul în care-a venit
Și cele patru fețe nevăzute ale lui
Și cele patru roți de hrisolit
Care-l duceau acolo unde le spui.

El i-a poruncit să stea în palmele mele, mi-am zis,
În roata lui e duhul care l-a adus,
Doamne, nu-i pedepsi pe cei ce prind sufletele ca păsările,
Cînd ai să-l chemi are să fie sus.

În zădărnici am căutat să-l văd
Și în zădărnici am căutat să-l aud
Cînd ai să-l chemi are să fie sus
Cînd ai să-l chemi are să fie sus.

Descoperisem mari resurse de liniște,
Le scoteam din pământ ca pe un zăcămint rar,
La început cu spaimă, uitîndu-mă-mprejur,
Apoi în grabă, ca un avar.

Am fost urmărită pînă la gura
Deschisă în adînc prin care intram
În mijlocul lor ca o rădăcină
A unui luminos ram.

A fost întrebat despre mine pămîntul
Și mai ales morții
Și deși nimeni n-a dat nici un detaliu
După o vreme s-a ajuns în fața porții

Prin care intram liniștită-n adînc,
Atît cît se poate intra
Astfel încît să mai zărești o rază
De lună de deasupra ta.

Descoperisem mari resurse de liniște,
Stam în bătaia lunii lîngă voi,
Cînd am simțit cum cineva se uita după mine
Ca printr-un ochi de noroi.

Mă-nțelesesem bine cu călăul,
Execuția trebuia să aibă loc în zori
Și fiindcă mergeam fără împotrivire
Urma să fie aduse și flori.

Mai urma fără-ndoială să nu se știe
Întru cît eram vinovată
Fiindcă fusesem de acord să mor
Înainte de-a fi condamnată.

Ca să simt durerea cît mai puțin
Își ascuțise toată ziua cuțitele
Și le trecea prin foc în fața mea
Ca atunci cînd se înjunghie vitele.

Apoi, fiindcă nu putuse dormi,
Pentru orice fel de-ntîmplare
Se pregătise să-mi țină tot el
O cuvîntare.

În zori s-a apropiat tremurînd tot,
Ținea în mîini buchetul pregătit,
Ia florile, mi-a spus, am uitat să aduc cuțitele
Dar o să fie totuși ca și cum ai murit.

AM ÎNCEPUT SĂ AȘTEPT

Am început să aștept, se apropie,
În vis sufletul face exerciții de ieșire
Din trupul care stă nemișcat,
Întunericul pare în afară de fire

Și de timp și de orice iluzie,
Încăperea mea este un ținut pustiu
Prin care se rotește căutînd ceva
Și bucuros că e încă viu

Face în taină salturi ireale,
Împrejurul meu și în sus și în jos,
Să afle cum va fi desprins de trup
Și să se-ntoarcă iarăși în cutia de os

Făcută anume pe măsura lui
În care îi era cald și bine
Și în care de trei ori pe zi i se îngăduia
Să se apropie de Tine.

O CALEAȘCĂ TRASĂ DE FLUTURI

O caleașcă trasă de fluturi,
O umbră veche cufundată în ea,
Înțepenit pe o spiță strălucitoare
Ochiul meu se-nvîrtea.

Roțile s-au oprit speriate
La capătul priveliștii de vis,
Fluturii și-au înălțat aripele
Ca o prăpastie care s-a-nchis.

Am trecut peste ea în delir,
Uitasem cît e de înaltă,
Cînd fluturii și-au lăsat aripele
Visam undeva în partea cealaltă.

O caleașcă trasă de fluturi,
Un nor dulce de polen înălțat
În urma roților ei imense
De aur curat.

LUASEM FORMA UNUI FLUTURE

Luasem forma unui fluture,
Zburam peste grădina fermecată,
Ajunsesem din greșeală în fața mîncătorului de fluturi
Și mă rugam înainte de a fi mîncată.

Aripele mi se colorau din ce în ce mai frumos,
Abia se zărea de sub ele
Trupul curat care avea să fie
Împins între măsele

Ca pietrele morilor neferecate,
Antenele-mi creșteau văzînd cu ochii,
Pipăiau cu neliniște gura avidă
Și o făceau să se deschidă.

Luasem forma unui fluture,
Zburam peste grădina fermecată,
Ajunsesem din greșeală în fața mîncătorului de fluturi
Și mă rugam înainte de a fi mîncată.

ERAI CRUCE, VULTURE

Erai cruce, vulture, și-aveai
Trupul lui pe tine de trei zile
Și-aveai ochi pe aripi și pe gheare
Și piroane în pupile.

Către tine mă rugam plîngînd,
Către duhul care-l duce,
Către crucea aripilor sale,
Către cruce.

Rămăsese goală-n fața mea
Și-avea lemnul putred ca un trup,
Ascultam cum o izbește vîntul
Și cum cad bucățile care se rup.

Din nou aruncată în groapa cu lei
 Și gurile leilor astupate
 De îngerul lui cu șapte peceti
 Ca șapte păcate.

Mai-marele fiarelor urlă,
 Strângându-și dinții,
 Când prin pereții groși de lut
 Îmi strig înspăimântată părinții

Și pe tine, Dariu Împărat,
 Rugându-te să te apropii
 Ca să poată fi dat la o parte
 Acoperișul gropii.

Smerită aștept sfîșiată să fiu,
 Dar leii se uită la mine tembel:
 Nu putem, spun gurile lor încleștate,
 Nu putem, tu ești Daniel.

Construiam un imens monument funerar,
 Cum nu mai fusese altul,
 Trebuia să se-ntindă cît tot ținutul
 Și tot înaltul

Spre care-mi îndreptam cu spaimă ochii
 Din imensul convoi
 Pe cînd căram piatra dintr-o parte în alta
 Și înapoi.

Construiam un imens monument funerar,
 Era aproape gata cu tot confortul,
 Mai trebuiau cîteva lucruri neînsemnate
 Și fără îndoială mai trebuia mortul.

Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?
 Sau cum să-l înmormîntăm?

ÎN DRUMUL FURNICILOR

Întreg pământul era un mușuroi,
Furnicile ieșiseră la soare
Și fierbeau în țărîna încinsă
Înainte de ploia răcoritoare.

Adormisem undeva în drumul furnicilor
Și visam că voi fi ocolită,
Cînd deodată au început să treacă peste mine
Cu pasul lin de cale nesfîrșită.

Noi, furnicile, spunea regina furnicilor,
Ne știm bine drumul prin mușuroi,
Iar eu cu spaimă răspundeam încet:
Și noi, regină, și noi.

Atunci m-a luat în spate ca pe un sac
Și aș fi vrut să fie cineva viu
Să-mi spună dacă ea creștea atît de înfricoșător
Sau eu mă micșoram fără să știu.

BUFONUL

Cineva se uita la capul meu
Ca Hamlet la tigva lui Yorick,
E capul bufonului, zicea
Și-mi părea rău că l-am făcut pe rege să rîdă
Cînd trupul meu de durere se tăvălea.

Și-mi părea rău că însuși îndureratul Hamlet
Își amintea doar de rîsul stîrnit
Și-avea putere să se scoale
Din groapa lui să mă privească
În orbitele goale,

Cum ar privi-o în ochi pe Ofelia
După ce a fost dusă de ape
Șapte ani și mai bine,
Sau cum l-ar privi pe bătrînul său tată,
Sau cum s-ar privi pe sine,

În clipa de supremă nebunie
În care rîsul și plînsul sînt totuna.
Nu-nțelegeam de ce dăduse tonul
Ca regii să-mi ia capul în mîini și să-l privească
Înduioșați, cum și-ar privi bufonul.

Mă voi ascunde în mijlocul vostru,
Acolo unde nimeni nu mă va căuta,
Voi face mecanic gesturile care se fac
Și voi bea otrava care mi se va da.

Se va spune că fac ce trebuie să fac,
Voi primi în tăcere orice onor,
Va fi liniște și va fi bine,
Nimeni nu va ști că-n curînd am să mor.

Eu însămi voi uita că am golit
Acel pahar cu molcomă otravă,
Mă voi mira că stați la capul meu,
Mă voi mira că par bolnavă.

Mă voi stinge lin și fără împotrivire,
Probabil într-o noapte cu lună,
Cineva din mijlocul îndureratei adunări
Va spune c-am murit de moarte bună.

Scoteam apă din izvorul acela adînc,
Trimisul tatălui tău m-a găsit la fîntînă,
Cămila lui a fost adăpată de mine cu bucurie,
Barba lui rară a fost mîngîiată cu alba mea mînă,

Ușor mai lungă decît la celelalte femei,
Cu care puteam să-l ating fără să mă apropii,
Sufletul lui s-a auzit ridicîndu-se-ncet
Ca zborul apăsător al unei dropii.

Venise prin pustiu să mă ceară
Și se-ntorcea înapoi prin pustiu
Cu sufletul meu luat pe nepregătite,
Trupul rămas ca argintul viu

S-a rostogolit de trei ori cu durere
Sub cumpăna care se îndoia,
Cineva a strigat: nu beți din această fîntînă,
A scăpat o femeie în ea.

PE CÎND CĂLĂTOREAM

Pe cînd călătoream ca un obscur
Membru al echipajului lui Ahab
În căutarea balenei albe,
Deodată am simțit că piciorul meu drept
Se leapădă de carnea sa și devine
Un simplu ciot artificial,
Cioplit în osul sacru
Al leviatanului.

Domnule Ahab, am strigat,
Nici mai tare nici mai încet
Decît atît cît să se-audă
În vuietul oceanelor
Prin care alunecam unul după altul,
Duși de curentul încălzit
De sufletul meu.

Nu te uita că par încă nevătămată,
Același accident cumplit ne poartă
Către monstrul care și-a înfipt colții
În tine pe mare,
În mine în visul cel mai curat
Unde totul s-a repetat
Cu și mai multă intensitate și durere.

Domnule Ahab, m-am rugat,
Dar nu s-a auzit decît tăcere.
Corabia lui mă părăsise,
Plutea cu o viteză nespusă,
Pe cînd eu căutam singură balena albă
Undeva în partea opusă.

Veți zice fără îndoială că groaza
Marii călătorii nu este nimic
Față de marea călătorie în sine,
Dar vă spun că totul atîrna în spatele meu,
Fiindcă eu țineam loc și de corabie și de ape
Și de echipajul care acceptase nebunia mea
Și de balena care ne înghițea.

ADULMECÎND LUMEA

Treusem încet de marginea aripei
Fluturului pe care pluteam lin,
Atîrnată ca de o parașută albă
Pe pămînt încercam să revin.

Se desfăcuse din greșeală prea sus,
Ca o planetă strălucitoare se rotea,
Scuturînd pe orbită polenul dulce
În însăși orbita goală a mea.

Dacă mi-aș fi dat drumul în noapte,
Sau în adîncul fără sfîrșit,
N-aș fi putut ajunge înapoi,
Prin întuneric m-aș fi învîrtit

Pe aceeași cale cu marele fluture
De care stăteam atîrnată,
Adulmecînd lumea din care mă desprinsesem
Odată ca niciodată.

ÎNCĂ UN CEAS

Încă un ceas și aș fi văzut iarăși
Cum soarele aleargă pe deasupra norilor
Și cum la marginea lor pîlpîie
Ca la ivirea zorilor
Unei alte vieți. Încă un ceas
Și aș fi privit din nou valea îngustă în care stam
Și aș fi numărat brazii proiectați în zare
Și păsările sub care visam
Și furnicile care umblau pe mine
Ca pe un drum al lor obositor și trist.
Încă un ceas și le-aș fi simțit mușcătura
Și m-aș fi bucurat că exist
Și m-aș fi bucurat că sînt altceva
Decît tăcerea aceasta hohotitoare.
Încă un ceas și norul acela negru
S-ar fi mutat de pe soare.

Șarpele își luase hamul și praștia,
Tîra înapoi sania-n care sta
Sufletul meu pregătit de plecare
Înfășurat în carnea albă
Făcută pe măsura sa.

Dar domnul, ziceam,
Nu se poate urca și domnul,
Îl pîrjolește soarele amiezii,
E un om cu sîngele rece,
E un om al zăpezii,

E un vizitiu ceresc,
Cu aceste fermecătoare mîini
M-a condus într-o sanie trasă de cîini,
Sînt sigură că, dacă-l iei, te mîină
Pînă dincolo de lumea în care
Te tăvăleşti prin țărîină.

Nu-ți fie frică, dacă te-ar strivi
Capul tău negru i-ar zdrobi călcîiul,
Întoarce-te în clipa cînd ne-a blestemat
Și-ncolăcit în sus șuieră lin;
Doamne, femeia m-a îndemnat.

Domnul Arthur ședea la gura sobei,
Nu vă este urît singur, l-am întrebat,
Nu sînt singur, m-a liniștit, sînt cu pitulicile
Și-a deschis ușa sobei de mi le-a arătat.

Nu te speria, mi-a spus, nu li se-ntîmplă nimic,
Pitulicile sînt foarte rezistente la foc
Și într-adevăr le-am văzut stînd pe-o grămadă de jar
Ca pe un ou clocit ajuns la soroc.

Ba chiar am auzit cum ciocnește ușor
În coaja de foc a oului
Și am văzut aievea cum iese din el
Întîiul pui al noului

Neam de păsări fără gheare
Și fără creastă și fără gușă
Care cîntau în soba domnului Arthur
Într-un cuib de cenușă.

Îmi iau numărul meu de pietre
 Și le așez cît mai riscant
 Și-ncep jocul convinsă
 Că oricum voi pierde.

De ce joci totuși,
 Mă veți întreba.
 Ce altceva pot să fac,
 Vă voi răspunde.

Apoi liniștită
 Voi muta mai departe
 Piatră după piatră,
 Munte după munte.

Să mi se ia pentru o vreme trupul,
 Să rămîn suflet și atît,
 Să plîng cum plîng sufletele singure
 Cînd li se face urît.

Să mi se lase amintirea că am fost
 Trup și suflet odată,
 Să mi se lase chinul vinei mele
 Și dreptul de-a fi judecată.

Să-not în marea Lui cea mare
 Și să mă-nfricoșeze înotul,
 Din cînd în cînd să fii și tu alături
 Și-apoi să cred că ai pierit cu totul.

Să nu îmi fie clar cuvîntul Lui,
 Să-ncerc să-l aflu și să mă-nspăimînt,
 Să mi se lase toată îndoiala
 Pe care am avut-o pe pămînt.

IUBITULE ȘI DACĂ SUFLETELE NOASTRE

Iubitule și dacă sufletele noastre
Vor sta unul lângă altul în pustie,
Ca două picături dintr-o licoare
Pe care El o bea fără să știe.

Și dacă în licoarea asta rece
Vom ști că nu am fost doar niște pete
De apă, răsărite în nisip,
Ca să îi potolim cereasca sete.

Dacă vom vrea și atunci să fim noi
Și sufletul ne va părea blestem
Cînd nu vom avea ochi pentru a plînge
Și gură pentru a striga ce vrem

Nici cît acum, cînd numai forma gurii
Și glasul care pare slobozit
Ne dă iluzia că plîngem încă
Și că ne este plînsul auzit.

GHETSIMANI

Ca o armă tremurătoare care-a dat greș
Sta trupul meu în luminișul verii,
Hei, iepure, strigam, apropie-te să mă rog ție
Acum în dulcea clipă a greșelii.

Hei, iepure, așează-te undeva sus
Și luminează-mă încet cu harul
Spaimei tale desăvîrșite,
Încă nu pot să primesc paharul.

Hei, iepure, m-am trezit plîngînd
În partea a treia a rugii
Din grădina Ghetsimani urmărind
Puterea fugii

Cu care el se apăra încă
Pe cînd sufletul meu murmură:
Tată, dacă altfel nu se poate
Facă-se voia Ta.

Ba era un bărbat în toată puterea cuvîntului,
Ba era o flacăra, ba era o stîncă,
Ba era chipul surîzînd al unui copil
Care nu se născuse încă.

Sta în flăcări ca-n pîntecele maicii sale
Cel fără prihană
Și se hrănea cu patru făpturi care ardeau
Și le era hrană.

Iar cele patru făpturi îl purtau
Ca patru armăsari care au mîncat foc,
Nu ca-n basme, ci mestecînd într-adevăr în dinți
Jeraticul care-i pornea din loc.

Și-l duceau în cele patru zări deodată,
Ca pe însăși lumea, fără să se știe cum,
De credeau nebunii că l-au despîcat în patru
Și că n-ar mai exista de-acum.

Ci iarăși mă aflu undeva deasupra
Vieții mele și o pot privi ca pe ceva încheiat,
Dumneavoastră ați fost fără speranță, îi spun,
Și ea se miră cum de s-a aflat

În lumea de dincolo în care
A ajuns fără nici o plîngere de prisos
Despre lipsa de sens pe care o simțea
Ca pe o ceață care pătrunde pînă la os.

Dumneavoastră ați fost fără speranță, repet,
Același ochi apăsător vă privea din răcoare,
De unde erați așteptată de totdeauna,
Ca dintre lucrurile trecătoare.

Dar numai cuvintele sufletului meu,
Pierdut în sufletul întregului, îmi dau ocol
De parcă s-au rostit într-o celulă veche
A unui craniu îngropat în gol.

Dumneavoastră sînteți fără speranță, adaug,
Moartea însăși nu a fost decît o repetare
A rătăcirii din lumea care nu era tocmai reală
Într-o rătăcire și mai mare.

CE VESELE CÎNTECE

Ce vesele cîntece cîntau

Cele zece femei din spital

În acea duminică de lăsată secului,

Ce carnaval

Cu măștile lipite pe obrajii supti

Și tu ce voce aveai cînd mi-ai spus:

Uite, mă țin de cuvînt, nu mai plîng,

Uite, tristețea s-a dus.

Căci pînă și tristețea se dusesese

Cînd moartea începuse să secere

În fiecare zi pe cineva

Și voi cîntați cîntece de petrecere

Într-un mod îngrozitor de firesc

Și toată lumea se cutremura de veselia

Din acel salon strîmt și întunecos

De la spitalul Filantropia.

AȘA VIS ȘI REALITATE

Bradul din fața casei mele

Era cît muntele de mare,

Celulele crescute aiurea în șoldul tău

Erau cît un lagăr de concentrare.

Tu erai singura deținută,

Tu stăpîneai lagărul acela monstruos

Fără milă și fără-ndurare,

Tu aveai în mijlocul lui un os

Ridicat asemenea unei spînzurători

În care carnea ta va fi atîrnată,

Tu erai bradul din fața muntelui

Pe care erai urcată

De tine însăși, ca de soldații împărătești,

Puși să tragă la sorți marea ta arsură,

Strînsă pe trupul plin de vînătăi

Ca o cămașă fără nici o cusătură.

SORA MEA, ÎMPĂRĂTEASA

Sora mea, împărăteasa,
S-a supărat pe noi
Și-a luat coroanele și-a plecat,
Dar mama și tata cred
Că va veni înapoi.

O să vină sigur, zice tata,
Cum să te duci
Dintr-o împărăție în alta
Încălțată-n papuci.

Dar mama e suflet de femeie,
Ea simte că fata ei nu poate veni
Cu coroana pe cap și-n papuci
În plină zi.

Va veni la noapte, zice mama,
Va veni mâine, zice tata,
Numai eu știu că sora mea s-a dus
Și gata.

Eu am văzut locul pe unde-a trecut
Acoperit cu cele șapte coroane
Astfel încît părinții să nu-l mai știe
Și-am dat de urma papucilor ei
În cealaltă împărăție.

NU TE-AI DUS DE TOT

Nu te-ai dus de tot, nu te-ai dus de tot,
Creierul meu înfierbîntat te ține
În cea mai ascunsă celulă a lui
În care te-ai făcut bine.

Tu știi unde te afli deși te prefaci
Că nu mai știi nimic și ești sătulă
De tot ce-a fost, tot timpul te gîndești
Cum să faci să ieși din această celulă.

Mîinile tale ireal de fine
Sapă în taină grote cenușii,
Toți paznicii lumii te păzesc să nu evadezi
Dar cine te mai poate opri?

Azi-noapte ai reușit să fugi pentru cîteva clipe,
Te-am văzut bine cum ieși din foc
Și cum calci ușor pe tîmpla mea stîngă
Și intri de bunăvoie la loc.

M-AI PRIVIT ÎNDELUNG

M-ai privit îndelung, bănuitoare,
De ce nu ți-ai făcut ochii azi, mi-ai spus,
O dată și a doua oară
Și cea de lingă patul tău a zis:
Fă-ți ochii, domnișoară.

Și m-am dus tremurînd la oglinda
În care patul tău se vedea
Ușor înclinat
Și parcă te duceai cu el cu tot în jos
Și m-am apucat

Să-mi fac ochii încet, încet,
Așa cum aș număra
Ca să urlu de durere
Și tu liniștită mi-ai spus:
Îți stă mult mai bine așa.

Nu mai trece ziua de azi, îmi spunea,
 Uitîndu-se la ceas din ce în ce mai des,
 Doamne, nu mai trece ziua de azi,
 Și, fără îndoială, ea nu greșea
 Ziua aceea lungă de treisprezece aprilie
 De care se temuse cu mult înainte
 Într-adevăr nu mai trecea.
 La ora șase după-amiază ceasul părea oprit
 Și toți ne-am uitat la limbile lui îngroziți,
 Numai ea s-a făcut roz-albă și luminoasă
 Și l-a întors încet, încet pînă la limită
 Și l-a făcut deodată să meargă din nou,
 Întîi în sens invers, cu disperare,
 Pe urmă fără nici un sens.

M-așteptasem să fii numai tu,
 Erau cîte trei morți într-o firidă,
 Prin umezeala rece moartea se tîra
 Ca o strălucitoare omidă.

Alături plîngea un tînăr bărbat,
 Cu mult mai abitir
 Decît putea el să plîngă
 Și te săruta în delir.

Cu greu te lăsaî plînsă și sărutată
 Și ne-a cuprins o mare întristare,
 Păreai acolo de totdeauna
 Iar noi păream veniți din întîmplare.

Nici nu știam ce-ar trebui să facem,
 Noroc că tu știai să te porți,
 Tu stăteai zîmbitoare și calmă
 În mijlocul celorlalți morți.

Viermii își făcuseră datoria lor,
Oasele care s-au mai găsit erau curate,
Li se putea vedea forma desăvârșită
Și puteau să fie chiar sărutate.

Nimeni nu le-a mai plîns în ziua aceea,
Nimeni nu s-a gîndit să le mai sărute,
Au fost spălate și așezate în cutii,
Ca niște simple bijuterii.

Și cînd te gîndești
Că nu erau doar oase de bătrîni,
Că erau acolo și doi copii
Care n-au trăit mai mult de cîteva săptămîni.

Atît am mai făcut: le-am spălat și le-am așezat
Și-am pus peste ele două capace;
Viermii își făcuseră datoria lor
Și noi nu ne-o mai puteam face.

Noi eram obosiți, noi lucram pentru ei,
Noi oasele curate le-am strîns
Să punem în locul lor un alt trup lîngă care
Am stat și am plîns.

Atunci am înțeles, tu erai singură
În cenușiul mat al humii,
Eu însămi stam la capul tău
Ca la celălalt capăt al lumii.

Preotul cînta slujba obișnuită,
Dascălii îngîneau partea lor,
Mă uitam cum cad bulgării peste tine
Și mă miram cum nu mor.

Tata plîngea, dar trăia mai departe,
Lacrimile mamei erau secate,
Copiii tăi nu știau încă să plîngă,
Vîntul nu știa peste ce bate.

Legăna crucea de lemn pe care scria
Că te-ai dus la treizeci și trei de ani ne-impliniți
Cu liniștea cu care legăna
Crîngul de pomi înfloriți.

Îmi amintesc bine, tu erai singură
În cenușiul mat al humii,
Eu însămi stam la capul tău
Ca la celălalt capăt al lumii.

Cîntai fals, dar aproape cu poftă:

Lume, lume, soro lume

Și toate lucrurile treceau prin fața ta

Strigate pe nume.

Astfel au apărut pe rînd prietenii

Și mama și tata

Și preotul și lumînarea aprinsă

Și sapa și lopata.

Și în toată această tragedie

Din care n-a mai fost scăpare

Mama era întrebată de cineva

Cît piper să pună-n mîncare.

Căci se pregăteau sarmale și cozonaci

Și se cărau damigene cu vin,

Ca tu să pleci așa, ca toată lumea,

Și ca lumea să uite de marele chin.

O, dacă aș mai fi putut să ajut cu ceva,

Bunăoară să toc zarzavat,

Sau să mă las eu însămi tocată

Pe tocătorul acela adevărat.

Aștept cu spaimă să se întîmple ceva,

Dar ce se mai poate întîmpla cu adevărat,

Cînd am ajuns în punctul de unde se vede întruna

Mortul pe care smerită l-am sărutat.

Încremenite toate lucrurile par,

Dar eu alerg cît pot mai departe,

Uimită că nu le mai văd decît

Dintr-o singură parte.

Căci ele aleargă în gol o dată cu mine

Și nimic nu mai poate să se întîmple cu adevărat

Și numai eu mai sper să ajung din urmă

Mortul pe care smerită l-am sărutat.

STĂTEAU CHIAI LA MASA ACEEA

Stăteau chiar la masa aceea
Pe care ai stat tu trei zile,
Erau mai flămânzi ca niciodată
Dar nimeni nu îndrăznea
Să se apropie și să rupă
Din carnea ta dulce și parfumată.

Au început cu sufletul,
Așa o fi obiceiul, mi-am zis,
Uitându-mă când la tine,
Când la gurile lor rotunjite anume
Să bea această sfântă băutură
Care făcea spume

În vreme ce era înghițită
Chiar la masa aceea
Fără spaimă
Și fără părere de rău:
Luați, mâncați, m-am trezit strigînd,
Acesta e trupul său.

ROCHIA TA ROZ

Am văzut rochia ta roz pe o fată tînă,
Pe care venea foarte bine,
Și-am văzut-o pe mama o clipă
Uitîndu-se la ea ca la tine.

Trebuie să-i mai dau ceva, mi-a spus,
Azi-noapte am visat că-i era frig
Și-am vrut s-o strig să ia ceva pe ea
Dar n-am putut s-o strig.

Se ducea grăbită, așa cum se duce
Fata asta pe drum
Și era îmbrăcată cu rochia
Cu care este ea acum.

Dar parcă nu mai era a ta, am șoptit cu greu,
Și ea a-ntors capul și mi-a zîmbit,
Parcă i-o dădusem cuiva
Și m-am trezit

Gîndindu-mă cui am dat eu
Rochia asta, care atît de mult îi plăcea
Că umbla și pe-acolo
Îmbrăcată cu ea.

LĂSAȚI IARBA SĂ CREASCĂ PE EA

Lăsați iarba să crească pe ea,
N-o smulgeți și nu puneți flori,
N-ar mai fi vrut să le vadă,
Ar fi vrut să ajungă pînă la primăvară
Și pînă-n livadă

Pe propriile ei picioare,
Ar fi vrut să nu știe
Chiar și atunci cînd nu mai putea respira,
Ar fi vrut să nu fie singură
Dar toată lumea se îndepărta.

O vedea ca prin vis cum se duce,
O vedea ca prin apa de care e dusă,
N-o mai vedea deloc și-nspăimîntată
O revedea ca prin stratul de flori
Sub care era pusă.

Luăți florile înfipte-n orbitele ei
Să vadă limpede ca înainte,
Poate că și acuma ar mai vrea
Să iasă puțin în cîmpu-nverzit.
Lasăți iarba să crească pe ea!

ÎȚI CRESCUSE PĂRUL

Îți crescuse părul, era pînă la brîu,
Capul tău de statuie grecească
Nu mai stătea descoperit în ploaie,
Bunica venise să te-mpletească
Însă uitase pieptenele-acasă,
Am eu un pieptene, ai vrut să zici,
Dar ți-aminteai că ți l-am pus sub pernă
Și nu știai că poți să te ridici.

Lasă-mă despletită, i-ai spus,
N-am voie să mă piaptăn cît ești tu moartă
Și bunica se mira că-i porți încă dolii
În vreme ce ea însăși îți poartă
În spate trupul ne-nvățat cu lutul
De care parcă voia să se lepede.
Lasă-mă despletită, ai repetat, în vreme ce părul tău
Creștea mai departe îngrijorător de repede.

Ajunsesem la ea, băteam la poartă,
I-am auzit glasul ușor înăbușit
Și pașii de dincolo de zidul de piatră
Și-am început să strig că am venit.

Cine ești, m-a-ntrebat, și pe cine cauți,
Nu mai știu când și unde am fost fericiți,
Surorile mele sînt fetele moarte
La treizeci și trei de ani ne-mpliniți.

Nu-ți amintești de mine, mă rugam,
Ți-am adus anemone și cartofi copti
Și-am stat neclintită la capul tău
Șapte zile și șapte nopți.

Ai murit în brațele mele, vroiam să-i mai spun,
Dar nu avea cine mai spune și nu avea cui;
Ea-mi deschisese poarta dar eu tocmai aflasem
Că nimeni nu moare în brațele nimănui.

Așezată alături de tine,
Pe locul de veci al bunicilor
De unde se poate vedea în biserică
Pînă-n altar
Așteptam să iasă cu sfîntul dar.

Lumea era gătită ca altădată,
Sta în genunchi cu spatele spre noi,
Nimeni nu știa că eram îngropată,
Dacă m-ar fi strigat aș fi răspuns
De sub lespedeă plată

Pe care o trăseseam încet,
Fără să-mi dau seama,
Cum aș trage o țoală
Sub care dormeam împreună,
Lăsîndu-te pe jumătate goală.

Priveam către altar înspăimîntată,
Nu știam de ce nu mai iese cu sfîntul dar
Și-mi părea rău că nimeni nu mai vine,
Noroc că ție ți s-a făcut foarte frig
Și că ai tras lespedeă de pe mine.

Va veni o vreme cînd mă voi gîndi
Unde eram eu cînd scriam aceste rînduri,
Din care parte băteau vîntul și soarele
Și cum îmi țineam în scaunul acela electric
Mîinile și picioarele.

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Dar o să fie bine la toamnă,
Dar o să fie bine la sfîrșit.

Dar o să fie bine după aceea,
Cînd nu vom mai ști nimic,
Dacă nu vom mai ști nimic,
Dar cine știe.

Oricum o să fie bine,
Vine o vreme cînd totul e bine,
Dar eu mă încăpățînez să cred
Că încă nu e vremea.

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Am plecat la munte să mai uit o vreme
Și-am început din nou să urc muntele.

ÎMI IAU ÎN PALME CAPUL

Îmi iau în palme capul golit încet de visuri,
Cade ca o minge elastică
Pe pământul neted ca-n palmă
Din grădina fantastică.

Se poate spune că a fost rotund,
Se poate spune că a fost atins
Cum trebuie de mîna ageră
A celui neînvins.

Mai mult nu se poate spune
Ce mai interesează acum că era tuns
Să se rostogolească mai bine
Sau că era de nepătruns.

E liniște și vine jucătorul
Cu pieptul plin de visele ucise
Și le suflă-napoi în capul rostogolit
Prin pleoapele rămase deschise.

ÎN LUMINA CRUDĂ A IERNII

Ca pielea ursului din pădure a fost vîndută
Pielea mea tăbăcită de ploi și de vînt,
Moartea mă caută de cînd m-am născut
Și nu poate să afle unde sînt.

Primăvara stau ascunsă-n tufișul verde,
Vara în lanul gata de secerat,
Toamna în frunza de curînd căzută,
Iarna în albul cel mai imaculat.

Cînd moartea lasă urme pe zăpadă
Ca sîngele unui animal răpus
De alte animale mai mari
Trupul meu iese și mai nesupus

În lumina crudă a iernii
Și c-o tristețe de nedescris
Se-mbracă înainte de-a fi descoperit
În pielea animalului ucis.

Plouă într-un sat de munte uitat de lume,
Copacii mai putrezi se rup,
Prin ploaie trece o femeie bătrână
Cu hainele ude lipite de trup.

Nu mai știe pe unde s-apuce,
Drumul e putred de noroaie,
Doar trupul uscat de femeie de munte
Nu pare să fi putrezit în ploaie.

A ajuns la o casă veche,
A urcat treptele, a-nceput să dispară,
Printr-o fereastră putredă pătrunde înăuntru
Tot ce e putred afară.

În muntea veche a jertmii
Și-a-nceput să dispară
Printr-o fereastră putredă
Tot ce e putred afară

În creierul meu sta muntele spre care priveam,
Răsturnat, chircit, îngropat,
Să aibă loc tot, să-l iau cu mine
În ziua în care-am plecat.

Ce e în creierul tău, am fost întrebată,
Un munte, am răspuns cu seninătate,
Și m-au luat și m-au dus cu munte cu tot
Și mă sprijineam în tăcere de stîncile luminate.

Dar ei au scos tot muntele piatră cu piatră
Și s-au mai uitat o vreme în capul meu proaspăt tuns
Ca într-un ou foarte limpede
Și li s-a părut și mai de nepătruns.

În muntea veche a jertmii
Și-a-nceput să dispară
Printr-o fereastră putredă
Tot ce e putred afară

CER SENIN, ÎMBIETOR

Cer senin, îmbietor,
Muntele urcă aievea pînă la cer,
Cine ar putea urca astăzi muntele
Ar intra în cumplitul mister

Ca în propria lui grădină
Și ar pieri ca grăuntele
Spre a da înzecită roadă
Dar cine mai poate urca muntele?

Totul a fost dinainte vîndut,
Totul e bine, totul s-a aranjat,
Cu paharul care trebuia să fie băut
Se spală pe mîini dregătorul Pilat.

PĂRUL LUI SAMSON

Dalila și-a făcut meseria,
Capul lui Samson a stat pe genunchii ei
Ca pe-o tipsie
Și părul lui a fost tuns și puterea lui
A fost pierdută fără să știe.

Cînd s-a trezit și-a vrut să se dezlege
De funiile strînse pe el era tîrziu
Însă povestea sa nu se putea-ncheia
Atîta cît Samson mai era viu.

Lumea mai știe numai cum i s-a luat puterea,
Dar eu îmi amintesc și ce urmează
Și-nfricoșată stau în imensul salon
Aproape de cei doi stîlpi auriți
Și-aștept să crească părul lui Samson.

Pământul țării mele nu este numai ceva din afară,
Pământul țării mele este și-n creierul meu,
Acolo rodește bine și-n anii când îl uită,
Și-n anii când îl bate Dumnezeu.

Acolo seamănă cu materia mea cenușie,
Intens populată de îngeri și păsări sfinte,
Acolo nimeni nu se bate cu el în piept
Și nimeni nu-l minte.

Acolo spicele se coc la vreme,
Acolo nu rămîne porumbul necules,
Acolo este loc și pentru culegători,
De acolo din când în când ies

Gînduri curate ca fluturii albi
Să fie mai frumos și afară,
Acolo rămîne din când în când
Un gol nesfîrșit și-o durere amară.

E ceva care începe să mă neliniștească,
Mi-e frică pentru mine, se petrec mari schimbări,
Aveți grijă de creierul meu înfierbîntat de durere,
Aveți grijă de pământul roditor al acestei țări.

Atunci când unul dintre noi nu va mai fi,
Cînd pentru cel rămas singur va fi foarte tîrziu
Și va aștepta să se culce pe un pat din tinere ramuri
Între cele două lumi se va face pustiu.

Vom trece prin pustiu cum trece o cămilă
Nu prin urechile acului, ci prin pustiu,
Ne vom spijini pe propriile noastre cocoșe
Și vom bea însetați din izvorul viu.

Deșert și deșertăciune e totul,
Vor spune cei care ne vor vedea,
Dar noi nu vom aștepta să ieșim din deșert
Și așteptarea noastră nu va fi grea.

Vom fi doi dromaderi care se caută unul pe altul
Și vom călca prin nisipul încins fără jale,
Știînd că deșertul pe care-l străbatem
E singura noastră cale.

UNDEVA ÎN ARDEAL

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut un sfânt care-și ducea pielea în spate
Și pielea își păstra forma trupului pe care a stat
Și sfântul își păstra credința dinainte de cele-ntâmpilate.

Se vedea asta după fruntea iluminată
Și după coastele goale care păreau să nu-l doară
Și după faptul că pielea care îi semăna
Nu părea să fie tocmai ușoară.

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut singurul trup pregătit să moară,
Își purta sufletu-n spate în propria lui piele
Așa cum ar purta o comoară.

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut singurul trup pregătit să moară,
Își purta sufletu-n spate în propria lui piele
Așa cum ar purta o comoară.

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut singurul trup pregătit să moară,
Își purta sufletu-n spate în propria lui piele
Așa cum ar purta o comoară.

CALUL

Într-o noapte întunecoasă, pe când stam singură
Pe coridorul îngust al aceluia spital
Și mă gândeam dacă nu s-a mai inventat vreo pilulă
Am auzit deodată un tropot de cal.

Nu știam cum să fac să-l opresc,
Îngrozită am coborât scările
Și în aerul rece al nopții
I-am pipăit botul umed și nările.

Dar el a-nceput să urce încet
Ca un om foarte bătrîn
Tîrîndu-și cu greu copitele roase
Și firavele urme de fîn

Ce străluceau sub coastele goale
Ca și cum ar fi fost aurite
Și m-am uitat la el cum deschide ușa
Și cum înghite

Florile de mușetel de pe noptieră.
Gata, a zis, tu nu mai ai nevoie de ele
Și-apoi a nechezat la fel ca altădată
Și-a trecut printre cele două perdele.

Era calul nostru mort cu un an înainte
Și ea se uita după el și eu nu știam ce să zic
Și mă gîndeam mai departe că nu se poate
Să nu se mai fi inventat nimic.

VIZITĂ

Spitalul se golea, s-a golit,
Din cele zece fete nici una nu mai este
Și nu mai sînt nici locuri să intre alte fete,
Dar asta este o altă poveste.

Trec prin fața aceluia salon,
Să intru, să nu intru în el?
Un cărucior așteaptă la intrare,
Un copil plătînd ca un miel

Străbate încet coridorul
Proptindu-se în zidul cenușiu,
Ce știe el despre toate astea
Și eu ce mai pot să știu?

N-am mai găsit pe nimeni de atunci,
Numai aceeași lipsă de confort,
Cobor încet cu liftul cu care
Cînd am urcat cobora un mort.

CHIAȚ AȘA

E primăvară, e soare,
Nu vreau să fac nimic,
Vreau să mă uit la veverița
Care se joacă în brad
Dar tocmai acum a venit cineva.
Ce-ai mai făcut, zice,
Ce să fac, zic,
M-am bucurat de ziua aceasta.
De ce te-ai bucurat, zice,
De ziua aceasta, repet,
Uitându-mă la veverița
Care se joacă-n bradul
Din fața ferestrei mele.
Dar lui nu-i vine să creadă
Și îmi repetă iarăși
Scurt și sec
Ca la un interogatoriu:
De ce te-ai bucurat?
Chiar așa, mă gîndesc,
De ce m-oi fi bucurat?

ANIM LEGENDĂ

Stau într-un zid ca Ana lui Manole,
Numai că eu nu sînt Ana, iar cel care m-a zidit
N-a visat nimic niciodată.

El m-a închis într-un zid gata făcut,
În propriul său zid de apărare,
Ca să nu fiu nici înăuntrul hotarelor lui
Nici în afară.

El visează abia acum la sfîrșit
Și umblă să mă scoată din piatră seacă,
Dar nu mai știe unde m-a zidit.

MI S-A ÎNTINS O MÎNĂ

Mi s-a întins o mînă

Mare și puternică

Și eu nu știu ce să fac,

Mi s-a întins o mînă

Si eu tac

Și eu plîng în camera mea,

Mi s-a întins o mînă de fier

Și nu mă pot decide

Să mă spînzur de ea.

TURNUL BABEL

Descoperisem un nou mod de a ne înțelege,

În ciuda limbilor care s-au încurcat,

Și terminasem de construit Turnul Babel

Şi era-nalt şi bine aşezat.

Cînd, nu știu cum, totul a-nceput să se clatine

Și El însuși s-a gândit că e vremea să urce

Spre noi să-ncurce limbile din nou

Dar n-a mai avut ce să mai încurce.

Vorbeam din nou cu toții aceeași limbă

Spuneam același lucru, vreau să zic,

Iar El se uita liniștit cum scandam același cuvânt

Care nu însemna absolut nimic.

Pustiu imens și înfricoșător,
În loc de boabe de nisip
Stau unul lângă altul milioane de oameni
Care au toți același chip.

Peste acest nisip trece din când în când
Cîte-o cămilă foarte mare
Care o ia de cîteva ori pe cocoașă
Și-apoi dispare.

Pustiu imens și înfricoșător,
Dacă ar rătăci în el neîncetat
Vreme de patruzeci de ani
Nici un popor n-ar putea fi salvat.

Portretul de deasupra pianului
Intrase în lemnul negru și lucios,
Dar pianistul nu știa,
Îi băga degetele-n ochi
Și toată lumea încremenea.

Eu însămi uitasem de toate,
Dar pe cînd muzica mă înălța
Peste această lume, am zărit
Cum portretul căzut în pian
Sta încă neclintit

Ca sabia lui Damocles
Deasupra celui care cînta
Și-ar fi putut să vadă foarte bine
Cum el îi bagă degetele-n ochi
Ca să mă bucure pe mine.

Noroc că nu știa că se afla
Și-n lemnul acela negru și lucios
Și în salonu-ngrozitor de trist
Deodată am simțit că ar putea
Să scoată limba la pianist.

Voi muri și nu voi ști absolut nimic despre moartea mea,
Așa cum despre nașterea mea nu știu absolut nimic,
Am deschis ochii am plîns și am rîs și am plîns
Îi voi închide și nu voi avea ce să zic.

Și totuși moartea mea este un lucru real,
Mai real decît nașterea, poate,
Simt sufletul ridicîndu-se ncet ca pe-o culme
Peste golul în care va-ncepe să-noate.

Calcă pe trepte de aer tot mai rare,
E din ce în ce mai departe de trup,
Aud încheieturile scărilor cum trosnesc
Dar nu mă mai tem că se rup.

Cît se mai poate cădea din această vale
În care nimeni nu mai poate trăi altfel
Decît anume pentru trupul său
Și nici măcar pentru el?

Adormisem cu cămașa de piele pe mine,
Nu permite regulamentul, mi-au spus
Și m-au ridicat în capul oaselor
Și mi-au tras-o cu ușurință în sus.

Nu m-am mirat că m-au dezbrăcat așa fără să mă întrebe,
Aveau și ei obligațiile lor,
M-am mirat doar că pielea mea subțire
Se desprinsese atît de ușor.

Rămăsese întreagă,
Era o cămașă sadea,
Dacă ar fi fost puțină lumină
Aș fi putut să cos rîuri pe ea.

Atîta doar că era întoarsă pe dos
Și eu nu puteam s-o întorc pe față;
Atîta doar că nimeni nu se gîndise
Să-mi pună sub pernă un ac și o ață.

PRADĂ VISULUI MEU

Pradă visului meu
Eram luată și dusă pe sus
Fără greutate
Și parcă era aievea
Parcă simțeam în spate
O gheară înfiptă în carnea mea
Și nimeni nu mă trezea.

Cînd am deschis ochii
Era prea tîrziu,
Cu pumnii încheștați în pămînt
Mă rugam să mai fiu,
Dar cine să m-audă
Cînd nimeni nu mai era viu?

Smerită am început să aștept
Să trec înapoi în somn
Cu mîinile adînc înfipite
În carnea sa
Știînd că numai acest vis de mort
Mă mai poate salva.

VEȚI ȘABARD COȘMAR ÎNCĂ MINAT

Întreg orașul era plin de morți,
Ieșiseră pe strada principală,
Așa-mbrăcați în hainele de gală,
Pe care cît ești viu nu prea le porți.

Treceau rîzînd și nu-i puteam opri,
Păreau că nu mai înțeleg deloc
Că sînt prea mulți și nu mai este loc
Și pentru cei care mai sîntem vii.

Ne-nfricoșă grozav fantasticul delir
Dar stam și ne uitam uimiți, ca la paradă,
Căci fiecare-aveam pe cineva pe stradă
Și n-am fi vrut să fie închis în cimitir.

Și aveau mîni născuți în vremea
Căci ei erau în vremea
La ei cînd totuși se dădă
La ei cînd totuși se dădă

Vă veți o vreme cînd morți nu vor mai mulțumi
La primăvara cînd ei vor să vă
Și vor să vă vădă pe Căminul Vîntului
Așa că de cînd cînd ei vor să vă

ÎNGROPAȚI ÎN PICIOARE

Îngropați în picioare
Ca să ocupăm cît mai puțin loc
Și el, în fața noastră, îngropat ca și noi,
Neștiind că mîna cu care ne-amenință
E putredă pînă la os.

Și măcar de-ar fi osul domnesc,
De-ar rămîne sigur și după aceea
Pe locul pe care l-am așezat
La vremea cumplitei restriști.

Dar cine știe dacă mai tîrziu
Nu va trece peste el ca peste nimic
Tot acest șir nesfîrșit
De oameni îngropați în picioare
Ca să ocupe cît mai puțin loc.

VEȚI SPUNE CĂ TOTUL S-A TERMINAT

Veți spune că totul s-a terminat, foarte bine,
Asta înseamnă că poate să-nceapă totul din nou,
Dar eu aș vrea să se-ntîmple ceva anume,
Bunăoară să iasă un mort din cavou

Cu zîmbetul pe buze, să se mai sperie lumea puțin
Și de un lucru bun în care nu mai credea,
Dar cine-ar mai trece vreodată prin cimitire
Dacă un mort oarecare ar învia?

Așa ne mai putem ascunde măcar acolo,
Cîtă vreme ne vom mai putea ascunde,
Dar cîți vom mai avea loc în cimitirele acestui oraș
În care venim de oriunde

Și n-avem nici măcar un mort al nostru
Care să poată să ne ia
La el cînd totul se va fi sfîrșit?
Iar dacă nimeni nu va învia

Va veni o vreme cînd morții nu vor mai încăpea
În perimetrul strîmt al lor și vor ieși
Și vor trece-n viteză pe Calea Victoriei
Apărați de cordoanele celor vii.

O CRIMĂ SĂVÎRȘITĂ PE STRADA PRINCIPALĂ

O crimă săvârșită pe strada principală,
În amiaza mare, o crimă oribilă
Și nimeni nu plînge și nimeni nu strigă
Și nimeni nu pune mîna pe criminal.

Eu însămi stau aici și scriu versuri,
Ca și cum versurile mele ar putea opri
O crimă ce se face pe strada principală
În plină zi.

O, cînd voi lăsa totul la o parte
Să ies în stradă și să strig cît pot:
S-a petrecut o crimă, puneți mîna pe criminal,
Puneți mîna pe mine, complicele.

NU POT SĂ MĂ PLÎNG

Nu pot să mă plîng de foame,
Hrana mea din ceruri vine,
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni cu mine.

Sînt prea neagră, sînt prea tristă
Jertfa mea poate să-i pară
Și mai slabă decît este
Și mai rea și mai amară.

Sîngele-ar putea să-l verse
Într-un cîmp frumos cu maci,
Carnea ar putea rămîne
Să se-mpartă la săraci.

Pe regele Oedip îl ducea de mână fiica sa Antigona,
Pe regele Lear, Cordelia, cea alungată
Din împărăția lui că nu l-ar fi iubit îndeajuns,
Pe tine aş putea să te duc eu, tată,

Pe mine nu ştiu dacă se va găsi cineva
Să mă-nsoţească-n momentul acela oribil
În care ochiului meu i se va ascunde totul,
Pe noi toţi ştiu bine că va fi imposibil.

O, Doamne, nu orbi tot neamul meu deodată,
Ia-ne din doi în doi şi mai amână
Sfârşitul tragediei, lasă-i la fiecare
Pe cineva să-l ducă-ncet de mână.

E seară. E iarnă. E frig.
Sînt singură. Tremur. Mi-e teamă.
În capul meu iar se petrece
Aievea o moarte de seamă.

A mea, sau a ta, sau a lui,
A ei, sau a lor, mi-e tot una,
Pe valea aceasta-ngheţată
De moarte se-apropie luna

Încet, ca un cap atârnat
De-un pom ce se clatină-n cer
Şi-mi scutură chiar în odaie
Coroana albită de ger.

TRECUSE MIEZUL NOPTII

Trecuse miezul nopții gîndindu-mă la tine,
Odaia se răcise în viscolul ce vine
Pe sub această ușă prin care vezi afară,
Totul se luminase, aproape să dispară

În albul iernii care îmi străbătea pereții
Să nu uit cîtă vreme am așteptat nămeții
Cînd în singurătatea aceasta ce m-apasă
Ceva a mișcat umbrele prin casă.

Nu ordonat cum mișcă de la o vreme tot,
A fost o-nvălmășeală din care-am vrut să scot
O siluetă neagră ce poartă-ntreaga vină
Sperînd să iasă totul la lumină.

Dar n-am putut, era o umbră lunecoasă
Și ascuțită ca un fel de coasă
Cu care cineva de sus cu gînduri sumbre
Cosește noaptea celelalte umbre.

O AURĂ DE GER

Viscol peste zăpezi, o aură de ger
Se învîrtește-n aer din ce în ce mai sus,
Mă uit încremenită pînă a treia zi
Cînd se înalță către cer Iisus.

L-așteaptă Tatăl Său și-a vrut să urce iarna,
Dar eu nu-l mai zăresc, sub aura de ger,
Trupul Lui sfînt a dispărut pe drumul
Pe care o pornise către cer.

Va sta aici cu noi și își va duce crucea
Pe muntele acesta pe care îl văd iară
Între cei doi tîlhari și se va înălța
Abia la primăvară.

ÎN MULTE FELURI POATE SĂ VINĂ

În multe feluri poate să vină moartea,
Se moare încă de foame, se moare de frig și de sete,
Se moare înecat, se moare pe scaunul electric,
Se moare pe scaun, se moare pe îndelete

După o grea și lungă suferință,
Se moare-atunci când nici nu te gîndești,
Se moare când ți-e lumea mai dragă,
Se moare când nu vrei să mai trăiești

Se moare pe pămîntul pe care stăpînești totul,
Sau undeva la mii de kilometri distanță,
Numai să nu mori deloc nu se poate
Și asta îmi mai dă o oarecare speranță.

În altă lume, în altă viață, în alt vis
Ceva mai apropiat de himera
Îndelung urmărită, sau în propria mea moarte
Care oricum va schimba puțin atmosfera.

SENINĂTATE

Încă un om își duce crucea-n spate,
Senin de parc-ar duce-un sac la moară,
Și toți îl urmărim cum intră-n cimitir
Și nimeni nu se-nfioară

Că și-a scris singur numele pe piatră
Și că-și va însemna cu ea pămîntul verde,
Abia plătit, de parcă i-ar fi teamă
Că altfel în curînd l-ar putea pierde,

Așa cum l-a pierdut pe celălalt;
Încă un om senin de tot apucă
Spre locul lui, ducînd în spate crucea
Pe care toată viața a învățat s-o ducă.

DORMEAM LÎNGĂ-ACEL MUNTE

Dormeam lîngă-acel munte ce nu mai e urcat
Și toți visam deodată același vis urît,
În care cineva ne-a coborît
Tocmai acolo unde eram cu-adevărat.

Ne bucuram că încă mai sîntem atîrnați
De stîncile albastre și preamăream supuși
Frîghiile în care eram puși
Să așteptăm pînă vom fi salvați.

Numai cînd ne rodeau pînă la os
Ne cățăram pe ele încet încă o dată
Dar ori se adîncea prăpastia căscată,
Ori cineva de sus ne tot lăsa în jos.

Dormeam lîngă-acel munte ca lîngă-un paradis
Pierdut, în care lumea aceasta vinovată
Nu mai putea s-ajungă pe jos ca altădată
Și încerca să urce pe sforile din vis.

AȘ PUTEA SĂ MĂ BUCUR

Munte-nsorit aș putea să mă bucur de vară,
Aș putea să mă bucur de viață, aș putea urca
Pînă dincolo de zona aceasta întunecoasă,
Pînă dincolo de umilința prin care-am trecut cîndva.

Dar după această umilință ce mai poate să fie
Decît un alt vis searbăd de înălțare
Și-un urcuș iluzoriu și un ceas de odihnă
Și-o nouă umilință și mai mare.

Să urce cine vrea, eu nu mai vreau să urc,
O febră cumplită se simte în carnea mea,
De suflet nici nu vreau să mai vorbesc,
El de mai multă vreme așteaptă să stea

Nepăsător la tot ce se întîmplă
Și pe acest pămînt și-n lumea lui cerească,
El de mai multă vreme se lasă dus cu greu
De trupul care nu se-ndură să se oprească.

L-am văzut printre gene pe Îngerul Morții,
Cel mai slăvit dintre îngerii Domnului,
S-a uitat pe furiș la mine și m-a lăsat
În voia somnului.

Ceilalți îngerii își vedeau de-ale lor,
Fiecare păzea pe cineva,
Numai îngerul meu de pază
Nu știu pe unde umbla.

Mi-era mai frică decît orișicînd,
Vroiam mai mult ca orișicînd să exist
Și tocmai atunci s-a arătat îngerul meu de pază
Îmbrăcat în haine de polițist.

I-am văzut bine arma, lucea prin întuneric
Cînd se plimba nervos prin fața porții
Și m-am trezit strigînd înfricoșată:
Nu l-ați văzut cumva pe Îngerul Morții?

În noaptea asta lungă cînd stau încrămenită
Asemeni unui mort dus de curînd
În cimitirul vesel din Săpînța
Pe care eu nu-l pot privi rîzînd;

Cînd ceilalți poate-s veseli, sau poate li se pare,
Cînd încă pot plăti modesta sumă
Să-și cumpere și crucea potrivită
Pe care nu știu cine a încrustat o glumă,

În noaptea-ntunecoasă și nesfîrșit de lungă
Eu încă mai visez o zi în care
Din cimitiru-acesta mai vesel decît este
Un om va ieși-ncet cu crucea sa-n spinare.

O altă zi ca toate celelalte,
Și cât de mult așteptam o schimbare,
Măcar a vremii, sau măcar a mea,
Sau a acestor calendare

Pline de zile fără sfinți
Și fără părinți și fără noroc,
Pe care le petrecem împreună
Pe străzile pe care nu mai e loc

Pentru acel mers normal înainte,
Așa cum a fost cândva, la-nceput,
Adică pentru a face liniștit un pas după altul
Fără să-ți spună nimeni cum trebuie făcut.

I-am văzut într-o zi, în casa prietenului meu,
Când se plimbau nerăbdător prin casa lor
Și erau ușa deschisă, ca să poată ieși
Nu să-l văd cumva pe îngustul drum?

Căldurile verii s-au dus. E târziu,
Tu ești mai departe de lumea aceea pură
În care te-am văzut fără să fii,
Eu simt mai mult nevoia de căldură.

Dar totul începe să nu mai fie așa cum era,
Pământul pare trist și-nsingurat,
În prăpastie cad frunze și oameni
La care nici nu te-ai fi așteptat.

Pe muntele închis cu sîrmă e pustiu,
Toamna e galbenă ca un obraz de ceară,
Sufletul meu ar vrea să fie îngropat
Și să răsară iar la primăvară.

A venit și toamna care-ntârziase,
Putrezește-n ploaie și ce-a fost în vară,
Simt pe pielea mea cum orice picătură
O să lase urme ca un colț de fiară.

Oricât ți se pare că ai fi departe
Viața nu te lasă să te-nchizi în vise,
Am încuiat ușa, am închis fereastra,
În odaia rece rîndurile scrise

Strîmb, ca pe-o cutie prăfuită-anume
Într-un loc în care altfel n-ai cum scrie
Ce mai e cu tine, parcă-ar aștepta
Să se-ngroape singure-n hîrtie.

Un aer greu apasă iar pe lucruri
Puse-n odaia mea altfel decît le știu,
O schimbare de-o zi, o ordine nouă
Și frig și întuneric și pustiu.

De foarte multă vreme nu am făcut nimic,
Încerc să scriu ceva, dar nu se poate,
Ce praf și pulbere se face-ntruna
Pe masa mea de lucru și pe toate.

Aș vrea să aranjez din nou ca altădată
Și să visez din nou; cu un cumplit efort
Pe hîrtia îngălbenită am așezat
Un gînd care s-a născut mort.

Și în loc să scriu, în general,
Indiferent de ce scriu, în general,
În care se amestecă și-așa, în general,
Și în general,
De ce să scriu și în general,
În general, în general,
În general, în general,
Și în general, în general.

GÎNDURI AIUREA

Gînduri aiurea, scrise la miezul nopții,
Pe masa asta pe care toc și zarzavat
Și carnea lui de iepure de casă
Și tot ce mai poate să fie tocat

La un loc cu, în timp ce, în mașinăria
Ce se-nvîrtește pe zi ce trece mai greu,
La azilul de noapte, în bucătăria
Pe care mi-am zugrăvit-o chiar eu,

Albă, aseptică, anacronică,
Și totuși foarte, foarte necesară
Dacă încă mai ai ceva de spus
Și nu te-ai deprins să scrii în cămară,

Sau în lift, sau așa, în general,
Indiferent de toată harababura
În care se amestecă și-acel ce toacă
Și tocătura

De zi cu zi și sosul și condimentele
Acestea vitale care țin loc de,
În vreme ce eu stau la masă și tremur
Și încă mai scriu versuri și nu știu pentru ce.

ACESTA E CAPUL MEU

Îmi luasem capul în propriile mele mîini,
Îl pipăiam să aflu dacă era întreg,
Îmi găsisem ochii și gura acolo unde au fost
Și începusem să înțeleg

Cu ajutorul inimii care încă bătea
Că nimic nu părea nelalocul lui,
Mă-nfățișasem de bunăvoie cu el,
La praznicul acela al dumnealui,

Acesta e capul meu, îi spuneam,
Și vocea mea era nespus de gravă
Și mă miram eu însămi că mai puteam vorbi
Și ridicasem glasul de pe tavă.

E primăvară, astenia e-n floare,
Cine trebuie să moară acum va muri,
Dacă n-a înflorit încă
Mormîntul tatei va înflori.

Mama a pus flori de tot soiul
Ca să mai treacă timpul cumva,
Mie îmi încolțește din nou un gînd
Care mă va costa.

Nu pot să mă opresc la asta acum,
Un vînt de primăvară începe să cearnă
Cuvintele deocheate ale unei femei
Care-a înnebunit peste iarnă.

Sau în bir, sau aia, în general,
Indiferent de toate narabatură
În care se amestecă și-acel ce măcă
Și molliori

De zi cu zi și secul și condamnările
Acum vîntul care țin loc de,
În vîntul ce cu stă la masă și tremur
Și încă mai vîntul vînturi și cu pînă pentru de.

Aș fi putut să vin cu voi la cină
Uitînd vînzarea care-avea să vină,
Dar am văzut că toți stăteați la pîndă
Știînd care e prețul și neputînd afla
Cine pe cine trebuia să vîndă.

Acuma cînd vînzarea ține loc
De tot ce ar fi trebuit să fie
Numai Pilat își joacă rolul său
Spălîndu-se pe mîini, deși el știe
Că de la marea taină lipsise chiar Christos
Și i s-a dat în loc un păcătos.

Voi vă uitați descumpăniți la Iuda
Care și-a luat arginții și se duce
În timp ce păcătosul vîndut a fost uitat
Și trupul lui a putrezit pe cruce.

CU MORTII NU TE MAI POTI JUCA

Cu morții nu te mai poți juca,
Sînt prea așezați, sînt prea fără humor,
Își iau prea în serios existența,
Sînt prea stăpîni pe destinele lor.

Sînt prea săraci să mai piardă ceva
În fața noastră, a celor vii,
Ei nu se mai pot vinde pentru nimic în lume,
Cu ei nu se mai pot plăti datoriile,

Cu ei nu se mai poate face nimic,
Ei nu mai pot primi nici o osîndă
Și nici o înălțare de pe acest pămînt.
Cum ați putea să-i faceți să se vîndă

Din nou pentru un loc mai confortabil?
Pe scara asta veche, definitiv urcată,
Ei au plătit cu tot ce se putea plăti
Egalitatea care le-a fost dată.

SPUNE-MI TU, TATĂ

E toamnă, e senin,
Prin fereastra mea se vede pădurea
Cu frunzele roșii
Care nu peste mult au să cadă
Și eu mă uit la ele
Cum atîrnă
Ca limbile unui popor
De spînzurați.
Spune-mi tu, tată,
Ce e cu poporul acesta
Și de ce stă el în fereastra mea
Și scoate limba la mine.

E primăvară, stau într-un câmp înflorit,
Mă bucur că sînt liberă, că pot
Să stau aici, asemenea unui țaran
Îngropat în grădina lui cu casă cu tot.

Îmi așez pe hîrtie un gînd greu de admis
Cu iluzia că aș fi încă un om viu,
Un vierme umblă liniștit ca printr-un cadavru
Prin paginile cărții la care scriu.

Cu ei mi se mai poate face o viață
Și de ce nu în lumea asta
Și de ce nu în lumea asta
Și de ce nu în lumea asta

De ce nu pentru ei
De ce nu pentru ei
De ce nu pentru ei
De ce nu pentru ei

Ne-ntorsesem, nu mai era nimic din ceea ce este acum,
Mă luase fără să vreau somnul
Și începusem să mă încerc singură
Așa cum m-ar fi încercat Domnul.

Tata era încă viu, munceam din greu
Pămîntul nostru care nu prea rodea
Și ți-am adus o jertfă din semințele lui
Și așteptam să te bucuri de ea.

Știam totuși că tata murise demult
Și c-adusesem jertfa aceasta pentru el,
Cînd am simțit deodată nările tale tremurătoare
Tînjind după mirosul de carne de miel.

Ne-ntorsesem în alte vremuri, trecusem demult
De patruzeci și opt și de Turnul Babel
Și mirosea a carne friptă de miel și-ncepuse
Să-mi fie frică pentru fratele nostru Abel.

Cineva mă îmbia cu imaginea învierii,
 Stam încremenită și mă uitam în sus
 La viața mea care abia începea
 După ce m-au dus

Pe umerii a patru tinere roabe
 Care mai întâi m-au scăldat și m-au uns
 Cu mirosenii, ca să-ți placă ție
 Trupul meu proaspăt, abia străpuns

De tăișul rece al coasei
 Cu care nu moartea cosea,
 Ci mama mea rămasă singură
 Pe când tata trecea

Strălucitor în hainele lui de mire
 În care avea să petreacă
 Tot ce mai petrecuse odată
 Și nu puteam să îl opresc să treacă.

Liniște, Iisus a fost îngropat,
 Pământul n-a fost încă dat la o parte,
 El însuși nu mai crede acum că Tatăl Lui
 Stă și-L așteaptă undeva departe.

Simte pământul îndesat și greu
 Pe trupul care încă sîngerează
 Și plînsul dulce al unei femei,
 Dar i se pare totuși că visează

Cum plutește încet către cer.
 Înălțarea nu este decît un vis
 Iar tatăl un necunoscut spre care
 N-ar mai putea să stea cu ochiul deschis.

Norocul Lui a fost că a murit,
 Norocu-acestei lumi cum ar putea să fie
 Altfel, când Tatăl nostru care se află-n ceruri
 N-așteaptă lîngă El o ființă vie.

Aproape-nălțat de pământ
 În vînturi de aer și de foc
 El nu se poate mișca
 Nu are nici o putere

CU SPAIMĂ ȘI CU ÎNTRISTARE

Cu spaimă și cu întristare aștept sfârșitul
Acestei zile în care și ultima speranță se duce
Și ea așa cum s-au dus toate.
Nimic nu mă leagă de ce se petrece acum,

Nimic nu mă leagă de întuneric,
Cu spaimă și cu întristare mă uit
Cum umblă morții prin poezia noastră
Ca printr-o țară a nimănui.

Mă lupt cît pot și încerc să le smulg
O palmă de pămînt, mă lupt cît pot,
Să nu uit că am fost blestemată
Cu sudoarea frunții să îmi cîștig pîinea.

Toată noaptea am arat și am semănat,
O, Doamne, ce-aș mai putea să fac eu,
Acum, cînd un bob de grîu se uită la mine
Din pămînt, asemenea unui mort.

COȘMAR

Cineva îmi săpase groapa, era adîncă și neagră,
Mă așezasem în ea cu un fel de nădejde ciudată,
Ce săpătură perfectă, mă gîndeam,
Pentru mine nu s-a făcut niciodată

Un lucru atît de fără cusur;
Toți cei veniți la înmormîntarea mea
Puteau privi cu uimire pereții ei drepți
Și mă puteau invidia

Așa cum nu m-au invidiat niciodată;
Mă uitam în sus cu luare aminte,
Știam că nu am voie să spun nici un cuvînt,
Stăteam așa, gătită și cuminte;

Ce m-am cumințit, îmi spuneam fără să vreau,
Și deodată mi s-a făcut foarte frică
De cumințenia în care așteptam
Și de vocea aceea peltică

Aproape-năbușită de pămîntul
În care îmi era din ce în ce mai frig;
Nu sînt eu mortul acesta, îmi spuneam speriată
Nu sînt eu mortul acesta, începusem să strig.

Eram o familie de morți foarte modești
Care nu se-ntindea mai mult decît se putea,
Așteptam închiși în sicriele noastre strîmte
Și numai cîte unul dintre noi mai rîdea

Cît îl ținea gura lui strînsă și după aceea
Ca să nu rămîna deschisă;
Eram o familie moartă de moarte bună
Și totuși proscrisă,

Ne făceam stagiul la munca de jos:
Eu săpam, tu săpai, el săpa
Și groapa se adîncea văzînd cu ochii,
Nimeni nu mai era

Acolo unde fusese pus.
O, mă gîndeam, dacă noi între noi,
Nu ne mai pot spăla
Nici aceste ploi

Care parcă nu se mai termină.
O, mă gîndeam, dacă nici măcar ele,
Acum, cînd stăm cu mîinile pe piept,
Toate balsamele Arabiei nu pot să spele

Totul mă oprește să strig
Cu moartea pre moarte călcînd
Capul meu retezat este încă
Singura mea certitudine.

El șade întreg și rotund
Pe masa voastră cea mare
Unde a fost adus cu seninătate
Ca ultimul fel de mîncare.

Ochii deschiși ca niciodată
Se uită cu atenție în gura
Neantului negru în care
E dat mereu de-a dura

Încă de pe cînd această petrecere
Care nu se mai sfîrșește odată
Nu apucase să degenereze
Într-un oribil scandal.

Din nou în piața pustie în care am stat și am plîns,
Cu alte deznădejdi și cu alte vise
Și cu aceeași cruce putrezită
Care ne-așteaptă-acolo cu brațele deschise.

Să ne apropiem cu pîine și cu vin,
Nu s-a schimbat nimic și e aceeași jale
Și morții-nfometați înghit din ce în ce
Mai greu coroanele oficiale.

De la moarte singur în marea de pînie
Cu alpin, cu alpin, cu alpin
Și grupa de alpin, cu alpin, cu alpin
Moarte nu mai are

Acelui mare dezastru. Sînt singură
Și mă uit la voi cum vă bateți pentru întîietate
Peste cei o mie de morți care nu mai sînt
Nici un om, nici un om.

Care pară nu se mai termină
O, mă gândeam, dar nu mă gândeam
Acum, din stînga pe gîră
Trece balamale Arabin nu pot să spun

Încremenire de trupuri tinere într-o mișcare
Către ceva care nu se mai vede. N-a fost să fie,
Îmi spun și cuvintele se îngroapă în mine
Ca-ntr-un pămînt al nimănui.

Cineva pune deasupra o lespede grea.
Pe ea nu-i nici un nume. Mormîntul cuvîntului
Care nu ajunge la țintă; mormîntul pur și simplu
Învăluit în cea mai neagră uitare.

Au putrezit cele patru scînduri,
Cele patru mîini și cele patru picioare ale monstrului
Care a înviat a treia zi. Sînt singură
Și mă gîndesc că noi toți sîntem fiii

Aceluiași mare dezastru. Sînt singură
Și mă uit la voi cum vă bateți pentru întîietate
Peste cei o mie de morți care nu mai sînt
Avuți în vedere de nimeni.

ÎN TRE CELE ȘAPTE MII DE RĂZBOAIE

Între cele șapte mii de războaie,
Cu dragoste definitivă, V. M.
Îmi scria pe ultima lui carte
Și nu știam că e ultima lui carte și că îmi scrie

Cu dragoste definitivă, între cele șapte
Mii de războaie cu sine însuși
Și cu cei cărora ne recita încă o dată
Ultimul său poem, spunînd că s-a terminat,

Că a doua zi la orele șase fix... și făcînd un semn
Spre acel loc de răscruce unde venele lui de la mîină
Se întîlneau ori se despărțeau, cine poate să știe
Ce fac bietezele vene ale poetului, atunci cînd el

Ajunge să își fixeze cu atîta exactitate ceasul
Și să-l anunțe senin, într-o lume indiferentă în care
Nimeni nu pare dispus să-l mai asculte
Nici măcar așa, în virtutea obișnuinței.

MĂ UIT ÎN SUFLETUL TĂU

Mă uit în sufletul tău desprins de trup
Și ajuns în miezul nopții la mine-n odaie,
E trist, e obosit, e singur,
Nu e-nvățat să umble fără straie

De carne și de oase, nu e-nvățat
Să se uite cineva drept în el,
Șade în fața mea și luminează
Și tremură ca un miel.

Îi dau drumul prin întuneric
Și plutește pe ape
Și se întoarce spre trupul
În care nu mai încap.

Dinspre pământ se-nalță spre ceruri fumul jertfei
Răscumpărînd păcatul cu un miros plăcut,
De n-ar fi rămas golul din pieptul lui Adam
El nici nu mai știa că Eva s-a născut

Din coasta lui și a umblat o vreme
Acoperită numai cu o frunză
Printre șacali și îngeri de care-abia aflase
Nevoia femeiască să se-ascunză.

Acuma șapte roabe o-mbracă în mătăsuri
Și alte șapte roabe i le scot,
Pe cînd același șarpe s-apropie de dînsa
Și o îndeamnă încă deși ea știe tot.

Dar Dumnezeu văzînd de sus ce se petrece
Și blestemînd din nou pe șarpele infam,
Face-napoi din Eva o coastă bărbătească
Și-o pune să se-ntoarcă la pieptul lui Adam.

Eram moartă, dar puteam încă să umblu
Pe pământ și pe ape și o altă moartă
Umbla pe dedesubt cu invidie
Și începuse să mă tragă în jos.

Înotam cu greu prin apele închegate,
Tîrînd-o încet către celălalt mal,
Așa cum și ea mă tîra pe mine
Și așteptam să se decidă care pe care.

Eram moartă, dar puteam încă să umblu
Și cealaltă moartă se agățase de mine,
Cu nădejde, așa cum mă agățasem și eu de ea
Căutîndu-mi un punct de sprijin.

SINGURĂ ÎN NOAPTE

Singură în noapte, liniște deplină,
Luna doarme-n ceruri, apa în izvoare,
Gîndul meu în craniul aruncat în lume
Și călcat aiurea în picioare.

Nu mai știu de nimeni, doar un vis străin
Bîntuie prin noaptea lungă și pustie,
Căutînd un suflet în care să intre
Să se încălzească și să-nvie.

Îi aprind lumina pe care am stins-o
Să găsească singur ușile deschise
Ca să nu se piardă și să-i dea o noimă
Sufletului nostru părăsit de vise.

UITĂ-ȚI O ZI SENINĂ

Soare, cînd nu mai credeam că o să mai fie,
O zi senină, un suflet senin,
Două suflete care s-au întîlnit la răscruce
Și stau liniștite la soare.

Și eu, trecînd pe lîngă ele încet,
Să nu fac zgomot, să nu fac umbră,
Să nu las impresia că aș avea dreptul
Mai mult decît ele să calc pe pămînt.

Și ele, uitîndu-se cu mirare
La pielea mea tăbăcită, la carnea mea vie,
La oasele mele subțiri, la creierul meu
Care începe să clocotească. Și ele uitîndu-se,

Fără prea mare atenție, fără prea mare discreție,
Uitîndu-se așa, pur și simplu,
Ce să facă și ele, bietelesuflete,
Dacă tot au ieșit la soare.

DIN CERUL VERDE-ALBASTRU

Pomul din mijlocul câmpului începe să înmugurească,
Din cerul verde-albastru dau îngerii și sfinți,
Maica Domnului tot tânără și frumoasă
Se uită la ei cât sînt de cuminți.

Unde o fi vremea cînd Sfîntul Gheorghe
Mai știa că el trebuie să înfrîngă balaurul,
Unde o fi vremea cînd Îngerul Domnului
Ar fi putut să ia taurul

De coarne, chiar dacă știa dinainte totul?
E o liniște care nu prevestește nimic bun,
Noroc că a ieșit cineva cu carnea sa putredă
Din groapa săpată anume sub prun

Ca să nu uităm locul. Noroc că a ieșit cineva
Din groapa sa cenușie pînă afară;
Cu un miros și mai adînc al morții
Am intrat cu toții în primăvară,

Numai unul, doi, trei, patru, cinci
S-au suit în pomul stingher
Înfipt în inima acestui cimitir
Și se uită la mine din cer.

RUFELE MORȚILOR

În zori am văzut întinse pe culme
Rufele morților, neputrezite încă,
Spălate de carnea pe care au stat
În apa cea mai limpede și mai adîncă.

Mă uitam la o cămașă decolorată,
E cămașa tatălui tău, îmi spunea
Pasărea albastră a cerului
Care tocmai se așezase pe ea.

Am împins cu mîna mea zburătoarea
Pe ulucile vechiului gard
Să nu i se aprindă aripele
De la aceste lucruri care ard

În lumina la care au fost scoase
Dinadins de o mîna divină
Și întinse înainte de a se face ziuă
La noi în grădină.

Mă uit prin ceață și încerc să te văd
Cerul meu de cristal,
În care îngerul păzitor șade ca pruncul
În spirt, la spitalul municipal.

Vin învățăceii și se uită la el cu lupa,
Încearcă să afle de ce îl port
În cap, așa cum l-aș purta în pîtec
Dacă nu ar fi mort

De moarte bună. Vin învățăceii
Și-ncerc să iau totul de la-nceput
Și învăț de la ei cum este cu îngerul meu
Pe care abia l-am născut

În ceața asta întunecoasă și rece,
În care toate lucrurile sînt
Îngropate de la bun început
Și în cer ca și pe pămînt.

Din nou vidul de putere, din nou
Vidul acela pur și simplu care tot crește
Și-n ceruri în urma căderii noastre,
Din nou șarpele blestemat care se tăvăleşte

În fața femeii și așteaptă să fie strivit
Cu-aceeași patimă și-aceeași disperare,
Din nou coasta bărbatului din care a fost ea făcută
De însăși mîna Lui și ne apare

Deasupra celorlalte coaste rupte,
Peste pămîntul negru, proaspăt săpat,
Din care ne-am dezgropat unii pe alții
Și în care ne-am îngropat

Din nou între noi, cu mult mai adînc,
Așa, fără nici un fel de motiv,
Sau fiindcă oricum eram îngropați de la sine
Aproape definitiv.

Nu mai simt, doil, voi, patru, vinci
Sau tuie de pămînt stîngher
Îngrop în mîna mîinii stînghe
Și se uită la mine din cer.

ÎN OGLINDA MEA ABURITĂ

Totul a fost pregătit, moartea își spală părul
Și îl piaptă în oglinda mea aburită
Din care argintul începe să curgă,
Cineva cascade gura să îl înghită

Dar nu reușește, cineva cascade gura
În care lumea ar putea să încapă
Cu imaginea ei cu tot și mi-e frică
Să intru din nou în această apă

Tocmai acum moartea își spală părul
Și îl desparte printr-o cărare dreaptă
Care taie în două tigva ei asimetrică
Și oglinda în care m-așteaptă.

ÎNTR-O AȘTEPTARE APĂSĂTOARE

Azi nu mai scriu versuri, nu mai visez,
Nu mai tremur, nu mai plîng, nu mai sînt,
Într-o așteptare apăsătoare m-am îngropat
În mine însămi ca într-un mormînt.

Coboară un înger în el și mă caută,
Nu mă găsește și crede că-am înviat,
Doamne, cît de naivi sînt și îngerii ăștia
Care de-atîta vreme nu au aflat

Că nu învie morții, e în zadar (copile),
Oricîtă speranță, oricîtă îndoială, oricît
Ar plînge mironosițele în acest cimitir
În care mi s-a făcut urît

Să tot ascult plînsul lor care nu se mai termină,
Să tot încerc să ies din acest noroi,
Să tot dau la o parte lespedea asta grea
Pe care nu știu cine o pune înapoi.

77 • Lumină pînă foarte departe, 78 • Calea, 79 • Știu c-am să vin cîndva, 80 • Trecem tăcuți, 81 • Ningea pe trupul, 82 • Pastel, 83 • Ci iarăși viitorul, 84 • De-am trece, 85 • De spaima unei clipe, 86 • Dorință, 87 • Extaz, 88 • Ultima amintire, 89 • Cineva bate cuie într-un stejar, 90 • Am un șarpe în os, 91 • Se arătase lumea, 92 • Restul este tăcere, 93 • Ci iarăși mă tem, 94 • Pastel, 95 (din vol. **Ardere de tot**, 1976) • Cîntec de bucurie, 96 • Ca o pasăre albă, 97 • Resurse de liniște, 98 • Pact, 99 • Am început să aștept, 100 • O caleașcă trasă de fluturi, 101 • Luasem forma unui fluture, 102 • Erai cruce, vulture, 103 • Daniel, 104 • Monumentul, 105 • În drumul furnicilor, 106 • Bufonul, 107 • Cucuta, 108 • Scoteam apă, 109 • Pe cînd călătoream, 110 • Adulmecînd lumea, 112 • Încă un ceas, 113 • Șarpele, 114 • Domnul Arthur, 115 • Joc, 116 • Rugă, 117 • Iubitule și dacă sufletele noastre, 118 • Ghetsimani, 119 • Revelație, 120 • Undeva deasupra, 121 (din vol. **Peste zona interzisă**, 1979) • Ce vesele cîntece, 122 • Vis și realitate, 123 • Sora mea, împărăteasa, 124 • Nu te-ai dus de tot, 126 • M-ai privit îndelung, 127 • Ceasul, 128 • M-așteptasem să fii numai tu, 129 • Ca niște simple bijuterii, 130 • Atunci am înțeles, 131 • Cîntai fals, 132 • Așteptare, 133 • Stăteau chiar la masa aceea, 134 • Rochia ta roz, 135 • Lăsați iarbă să crească pe ea, 136 • Îți crescuse părul, 137 • Ajunsesem la ea, 138 • Așezată alături de tine, 139 • Va veni o vreme, 140 (din vol. **Sora mea de dincolo**, 1980) • Cîntec de primăvară, 141 • Îmi iau în palme capul, 142 • În lumina crudă a iernii, 143 • Pastel, 144 • În creierul meu, 145 • Cer senin, îmbietor, 146 • Părul lui Samson, 147 • Aveți grijă, 148 • Deșert, 149 • Undeva în Ardeal, 150 • Calul, 151 • Vizită, 153 • Chiar așa, 154 • Legendă, 155 • Mi s-a întins o mîină, 156 • Turnul Babel, 157 • Peste acest nisip, 158 • Fortepiano, 159 • Acord final, 160 • Atîta doar, 161 • Pradă visului meu, 162 (din vol. **Linia vieții**, 1982) • Coșmar, 163 • Îngropați în picioare, 164 • Veți spune că totul s-a terminat, 165 • O crimă săvîrșită pe strada principală, 166 • Nu pot să mă plîng, 167 • Rugă, 168 • Pastel, 169 • Trecuse miezul nopții, 170 • O aură de ger, 171 • În multe feluri poate să vină,

172 • Seninătate, 173 • Dormeam lîngă-acel munte, 174 • Aș putea să mă bucur, 175 • Îngerul morții, 176 • Cimitirul vesel, 177 • O altă zi, 178 • Căldurile verii s-au dus, 179 • Pastel, 180 • Un aer greu, 181 • Gînduri aiurea, 182 • Acesta e capul meu, 183 • Pastel, 184 • Aș fi putut să vin, 185 (din vol. **Urcarea muntelui**, 1985, 1992) • Cu morții nu te mai poți juca, 186 • Spune-mi tu, tată, 187 • Pastel, 188 • Întoarcere, 189 • Coșmar, 190 • Liniște, 191 • Cu spaimă și cu întristare, 192 • Coșmar, 193 • Eram o familie, 194 • Totul mă oprește să strig, 195 • Din nou în piața pustie, 196 • Melancolie, 197 (din vol. **Ardere de tot**, seria Poeți români contemporani, 1992) • Între cele șapte mii de războaie, 198 • Mă uit în sufletul tău, 199 • Răscumpărare, 200 • Un punct de sprijin, 201 • Singură în noapte, 202 • O zi senină, 203 • Din cerul verde-albastru, 204 • Rufele morților, 205 • Mă uit prin ceață, 206 • Din nou vidul, 207 • În oglinda mea aburită, 208 • Într-o așteptare apăsătoare, 209 (**inedite**)

I-au apărut de asemeni două ediții bilingve: *Peste zona interzisă/A travers la zone interdite*, 1984 (versiunea franceză de Annie Bentoiiu); *Peste zona interzisă/Across the forbidden zone*, 1985 (versiunea engleză de Dan Duțescu). • În 1995 i-a fost tipărit în Suedia volumul *Skärseldsberget* (Muntele-purgatoriu), într-o versiune semnată de Gabriela Melinescu, Agneta Pleijel și Dan Shafran. • Grupaje semnificative din poemele sale s-au publicat în reviste și antologii din: Elveția, Italia, Egipt, Franța, Austria, Irlanda, SUA. • La rîndul său a tradus, în colaborare, din poezia lui Hans Magnus Enzensberger, *Sfîrșitul bufnițelor*, 1974. • A semnat trei volume de eseuri și publicistică: *Vina tragică* (*Tragicii greci, Shakespeare, Dostoievski, Kafka*), 1978; *Călătorie spre mine însămi*, 1987 (Premiul Asociației Scriitorilor din București); *Crimă și moralitate*, 1993 (Premiul de Excelență al Centrului Cultural de la Slobozia; Premiul Uniunii Scriitorilor). • La 15 ianuarie 1996, în Catedrala Uspenia de la Botoșani, i-a fost decernat Marele Premiu Național „Mihai Eminescu” pentru întreaga activitate.

culegere și paginare
adisan computer srl

Tipărit la Curtea Veche S.R.L.
Telefon: 684 10 95/204, 147; 781 33 81
Tel./Fax: 311 18 17

COLECȚIA DE POEZIE ROMÂNEASCĂ

Istovitoare pentru întreaga națiune, iar pentru literatură sterile pînă la exasperare, deceniile imediat postbelice păreau să fi distrus speranța în posibilitățile limbajului artistic de-a reveni la propria lui vocație. Și totuși, după trecerea lor, în punctul de vîrf al uneia dintre cele mai grotești dictaturi, în care pînă și regula encomiastică a fost livrată unui primejdios și unanim prost gust, o mîna de poeți, unii din ei abia ieșiți din adolescență, au refăcut legăturile cu marea poezie românească, ridicîndu-se la înălțimile ei și întrecînd-o, adeseori, în puritate și îndrăzneală. Cum a fost posibil un asemenea miracol rămîne exegetului de mîine s-o deslușească. O certitudine, deocamdată, este că poeții acestei colecții au refuzat strict condiția ancilară, găsind mereu mijloacele de-a ieși în apărarea principiului estetic. Ei reprezintă o dovadă că virtutea spiritualității românești de a-și răscumpăra ceasurile de slăbiciune și amuțire este vie — și o garanție că poezia veacului viitor are cu adevărat pe ce se sprijini.